

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΡΗΓ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ΠΑΡ'ΑΡΕΙΩ ΠΑΓΩ
ΜΑΝΗΛΑΡΑ 8 - 85100 ΡΟΔΟΣ
ΤΗΛ. 2241034583 - ΦΑΞ 2241030687
E Mail : gmurlaw@otenet.gr

ΚΑΤΑΤΕΘΗΚΑΝ
την 11-11-2016
και ώρα 09:05...
Η Γραμματέας

ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΜΟΝΟΜΕΛΟΥΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΥ

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

Της ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία «ΑΛΦΑ ΤΡΑΠΕΖΑ Α.Ε.», και με διακριτικό τίτλο «ALPHA BANK», που έχει έδρα την Αθήνα, οδός Σταδίου 40 και εκπροσωπείται νόμιμα.

Κ Α Τ Α

Της εταιρίας περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΣΠΑΝΟΣ ΘΩΜΑΣ Ε.Π.Ε.», η οποία έχει έδρα τη Ρόδο, 5^ο χιλιόμετρο Ε.Ο. Ρόδου Λίνδου και εκπροσωπείται νόμιμα ΑΦΜ 999244953.

Κ Α Τ Α

Της με αριθμό 109/2015 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου (ειδική διαδικασία - ανακοπή κατά διαταγής πληρωμής.

.....

Εισάγεται για συζήτηση η από 25 Μαΐου 2015 και με αριθμό καταθέσεως Πρωτοδικείου 116/2015 και Εφετείου 92/2015 έφεσή μας κατά της αντιδίκου, και κατά της υπ' αριθμό 109/2015 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου, για την αποδοχή της οποίας επαγόμαστε τα παρακάτω:

Ι. ΠΑΡΑΔΕΚΤΟ

Προσάγουμε και επικαλούμαστε την υπ' αριθμό 5067λ/2/9/2015 έκθεση επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Ρόδου Μιχαήλ Μελλίνη, από

την οποία αποδεικνύεται ότι εμπρόθεσμα και νόμιμα η υπό κρίση έφεσή μας κατά της παραπάνω αποφάσεως επιδόθηκε με δική μας επιμέλεια σ' αυτήν **(σχετ.Α)**.

II. ΕΙΣΑΓΩΓΗ – ΣΥΝΤΟΜΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ

Κατά της εφεσίβλητου, εκδόθηκε από την Τράπεζά μας η υπ' αριθμό 874/2013 διαταγή πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου κατά της οποίας αυτή άσκησε την από 18/9/2013 και με αριθμό καταθέσεως 228/19/9/2013 ανακοπή της στο Μονομελές Πρωτοδικείο Ρόδου, με την οποία ζητούσε την ακύρωση της παραπάνω διαταγής πληρωμής. Η διαταγή πληρωμής αφορούσε οφειλές της εφεσιβλήτου προερχόμενες από οφειλόμενο υπόλοιπο συμβάσεως πιστώσεως δι' ανοικτού αλληλόχρεου λογαριασμού, η οποία έκλεισε.

Η παραπάνω ανακοπή, συζητήθηκε ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου κατά την δικάσιμο της 3^{ης} Μαρτίου 2015 και επ' αυτής εκδόθηκε η με αριθμό 109/2015 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου, η οποία έκανε εν μέρει δεκτή την ανακοπή, δεχόμενη ότι η βαλλόμενη διαταγή πληρωμής έπασχε από αοριστία κατά την διάταξή της με την οποία διατάχθηκε η ανακόπτουσα – εφεσίβλητη να καταβάλλει στην τράπεζά μας το ποσό των ΕΥΡΩ ογδόντα έξι χιλιάδων εκατόν ογδόντα οκτώ και εβδομήντα πέντε λεπτών (€ 86.188,75), με τον νόμιμο τόκο υπερημερίας, από 11-6-2013, όπως αυτός καθορίζεται δια της συμβάσεως και της υπ' αριθμό 2393/15/30/7/1996 ΠΔΤΕ πλέον τόκων υπερημερίας επί των καθυστερουμένων τόκων ανατοκιζομένων ανα εξάμηνο, καθόσον κατά την εκκαλουμένη απόφαση δεν μπορούσε να προσδιοριστεί ούτε από την επισκόπηση του τίτλου, ούτε προκύπτει με μόνη παραπομπή στο νόμο ή την Π.Δ.Τ.Ε., ενώ περαιτέρω δέχθηκε ότι η ανωτέρω διάταξη της διαταγής πληρωμής, ήταν και αντιφατική, διότι παρέπεμπε ταυτόχρονα σε νόμιμους και σε συμβατικούς τόκους. Ως εκ τούτου, ακύρωσε εν μέρει την διαταγή πληρωμής ως προς το σκέλος αυτής που επιδικάζει το νόμιμο τόκο υπερημερίας από 11/6/2013, όπως αυτός καθορίζεται διά της συμβάσεως και της υπ' αριθμό 2393/15/30/7/1996 Π.Δ.Τ.Ε. και μας καταδίκασε τα δικαστικά έξοδα της ανακόπτουσας, τα οποία προσδιόρισε στο ποσό των ΕΥΡΩ οκτακοσίων (€ 800).

Την παραπάνω σημειούμενη απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου, με αριθμό 109/2015 εκκαλούμε για τους παρακάτω νόμους, βάσιμους και αληθινούς λόγους και για όσους άλλους επιφυλάσσομεθα εμπρόθεσμα και νόμιμα να προσθέσουμε:

ΙΙΙ. ΕΠΙ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ ΤΗΣ ΕΦΕΣΕΩΣ ΜΑΣ

Α. ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΛΟΓΟΥ – ΕΣΦΑΛΜΕΝΗ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΚΑΙ ΕΣΦΑΛΜΕΝΗ ΕΚΤΙΜΗΣΗ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΝ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΩΝ

Όπως αναφέρουμε και στο δικόγραφο της εφέσεως μας, η εκκαλουμένη πρέπει να εξασανισθεί διότι κατ' εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου και εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, θεώρησε ότι η βαλλόμενη υπ' αριθμό 874/2013 διαταγή πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου, έπασχε από αοριστία κατά την διάταξή της με την οποία διατάχθηκε η καθ'ης – εφεσίβλητη να καταβάλλει στην τράπεζά μας το ποσό των ΕΥΡΩ ογδόντα έξι χιλιάδων εκατόν ογδόντα οκτώ και εβδομήντα πέντε λεπτών (€ 86.188,75), με τον νόμιμο τόκο υπερημερίας, από 11-6-2013, όπως αυτός καθορίζεται δια της συμβάσεως και της υπ' αριθμό 2393/15/30/7/1996 ΠΔΤΕ πλέον τόκων υπερημερίας επί των καθυστερουμένων τόκων ανατοκίζομένων ανά εξάμηνο, καθόσον κατά την εκκαλουμένη απόφαση δεν μπορούσε να προσδιοριστεί ούτε από την επισκόπηση του τίτλου, ούτε προκύπτει με μόνη παραπομπή στο νόμο ή την Π.Δ.Τ.Ε.

Ενώ, περαιτέρω, η απόφαση προκειμένου να ενισχύσει την ως άνω παραδοχή δέχθηκε ότι η ανωτέρω διάταξη της διαταγής πληρωμής, ήταν και αντιφατική, διότι παράπεμπε ταυτόχρονα σε νόμιμους και σε συμβατικούς τόκους.

Οι παραδοχές αυτές τυγχάνουν εσφαλμένες καθόσον από μία ανάγνωση της διατάξεως της διαταγής πληρωμής περί καταλογισμού τόκων υπερημερίας, είναι σαφές χωρίς ουδεμία αμφιβολία, ότι αφορά και αναφέρεται στο νόμιμο τόκο – επιτόκιο υπερημερίας, όπως αυτό προβλέπεται από την υπ' αριθμό 2393/15/30/7/1996 πράξη του διοικητή της Τραπέζης της Ελλάδος, χωρίς να υφίσταται ουδεμία σύγχυση ή αμφιβολία περί του με ποίο επιτόκιο θα υπολογισθούν οι τόκοι υπερημερίας, αφού με αυτήν ορίσθηκαν τα εξής:

1. Το επιτόκιο υπερημερίας, που εφαρμόζουν τα πιστωτικά ιδρύματα που λειτουργούν στην Ελλάδα επί οφειλών από δάνεια σε δραχμές ή σε συνάλλαγμα, που συνάπτονται ή ανανεώνονται από 1 Αυγούστου 1996 και εφεξής, δεν επιτρέπεται να υπερβαίνει το προβλεπόμενο στην οικεία σύμβαση επιτόκιο ενήμερης οφειλής περισσότερο από δύο και μισή εκατοστιαίες μονάδες (2,5%) ετησίως.

2. Από την ημερομηνία που οι ως άνω οφειλές καθίστανται ληξιπρόθεσμες και απαιτητές, η συχνότητα εκτοκισμού δε μπορεί να υπερβαίνει αυτή που έχει συμφωνηθεί για την ενήμερη εξυπηρέτηση των αντίστοιχων οφειλών.

3. Τα πιστωτικά ιδρύματα οφείλουν να ενημερώνουν τους δανειοδοτούμενους αναλυτικά και με σαφήνεια για τα εφαρμοζόμενα επιτόκια υπερημερίας, την περίοδο εκτοκισμού των τόκων και το αντίστοιχο ετήσιο συνολικό επιτόκιο, σύμφωνα με τις αντίστοιχες διατάξεις της Εγκυκλίου Διοίκησης της Τράπεζας της Ελλάδος 21/24.10.95.

Η αναφορά στην παραπάνω διάταξη νόμου είναι σαφής και ορισμένη, καθόσον δια της παραπομπής σε αυτήν, είναι επίσης σαφές ορισμένο και συγκεκριμένο, το ύψος του επιτοκίου, το οποίο θα εφαρμοσθεί για να υπολογισθούν οι τόκοι υπερημερίας του ληξιπρόθεσμου υπολοίπου της οφειλής της ανακόπτουσας, ποσού ΕΥΡΩ ογδόντα έξι χιλιάδων εκατόν ογδόντα οκτώ και εβδομήντα πέντε λεπτών (€ 86.188,75), το οποίο μας επιδικάσθηκε με την παραπάνω υπ' αριθμό 874/2013 διαταγή πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου.

Ούτε βεβαίως είναι αντιφατική, όπως αναφέρεται στην πρωτόδικη απόφαση, η αναφορά στην σύμβαση και στις διατάξεις της υπ' αριθμό 2393/15/30/7/1996 ΠΔΤΕ, αφού, η σύμβαση δεν μπορεί και δεν θα ήταν δυνατόν να ορίζει, κάτι διαφορετικό από τις προβλεπόμενες διατάξεις από το Νόμο, ο οποίος εν προκειμένω είναι η ως άνω υπ' αριθμό 2393/15/30/7/1996 Π.Δ.Τ.Ε. άρα η αναφορά στη σύμβαση και στο νόμο αναφέρεται και αφορά μόνο σε νόμιμους τόκους και όχι σε νόμιμους και συμβατικούς, ή σε νόμιμους ή συμβατικούς, αφού δεν χωρεί αμφιβολία ή αοριστία στο ότι συμβατικοί και νόμιμοι είναι οι αυτοί. Η δε αναφορά σε νομίμους αφορά και αναφέρεται στην παραπάνω υπ' αριθμό 2393/15/30/7/1996 Π.Δ.Τ.Ε. Η μη αναγραφή του όρου της συμβάσεως, στον οποίο ανάφερεται ότι ισχύει ότι προβλέπει η υπ' αριθμό 2393/15/30/7/1996 Π.Δ.Τ.Ε., δεν έχει γίνει για τον απλούστατο λόγο ότι ο όρος αυτός και βεβαίως η σύμβαση δεν διαφοποιείται σε σχέση με τα προβλεπόμενα από το νόμο, αλλά απλώς επιβεβαιώνει αυτό το οποίο προβλέπεται από αυτήν, γιαυτό δε το λόγο στη διάταξη της διαταγής πληρωμής αναγράφεται και προβλέπεται ρητά ότι «με το νόμιμο τόκο υπερημερίας από 11/6/2013, όπως αυτός καθορίζεται δια της συμβάσεως και της υπ' αριθμό 2393/15/30/7/1996 Π.Δ.Τ.Ε., πλέον τόκων υπερημερίας επί των καθυστερουμένων τόκων, ανατοκιζομένων ανά εξάμηνο, ήτοι την 30^η Ιουνίου και 31^η Δεκεμβρίου, εκάστους έτους, νομίμως κατά τη διάταξη του άρθρου 12 του ν. 2601/1998 μέχρις εξοφλήσεως».

Το αυτό βεβαίως συμβαίνει, όταν γίνεται αναφορά στον νόμιμο τόκο – επιτόκιο υπερημερίας, ο οποίος δεν υπάρχει ούτε αντίφαση, ούτε αμφιβολία, να αναφέρεται, το εκάστοτε ισχύον ύψος αυτού, καθόσον είναι γνωστό, ότι αυξομειώνεται με

αντίστοιχες πράξεις, οι οποίες εκδίδονται από τα αρμόδια όργανα, αναλόγως των εκάστοτε ισχυόντων επιτοκίων δανεισμού, τα οποία επίσης αυξομειώνονται, σύμφωνα με τις εκάστοτε Π.Δ.Τ.Ε.

Περαιτέρω, στην διαταγή πληρωμής γίνεται αναφορά στη διάταξη του άρθρου 12 ν. 2601/1998, που άρχισε να ισχύει από 15.4.1998 (ΦΕΚ Α' 81/1998), με την οποία ορίσθηκαν τα εξής:

«από την ισχύ του παρόντος νόμου, οι οφειλόμενοι στα πιστωτικά ιδρύματα σε καθυστέρηση τόκοι ανατοκίζονται, εφόσον τούτο συμφωνηθεί, από την πρώτη ημέρα της καθυστέρησης. Οι τόκοι που προκύπτουν προστίθενται στο ληξιπρόθεσμο κεφάλαιο ανά εξάμηνο κατ' ελάχιστο όριο, είτε πρόκειται για συμβάσεις δανείων είτε για συμβάσεις αλληλόχρεου λογαριασμού.

Κατά τα λοιπά εφαρμόζεται η διάταξη του άρθρου 112 του ΕισΝΑΚ. Εάν δεν υπάρχει συμφωνία ανατοκισμού, ισχύουν οι σχετικές διατάξεις του ΑΚ και του εισαγωγικού νόμου αυτού...». Από τις διατάξεις αυτές σαφώς συνάγεται ότι από τη δημοσίευση του νόμου και εφεξής επήλθε διαφοροποίηση των ισχυόντων επί δανείων και πιστώσεων σε αλληλόχρεο λογαριασμό ως προς τον ανατοκισμό των τόκων που οφείλονται στα πιστωτικά ιδρύματα, για συμβάσεις που καταρτίζονται υπό την ισχύ του νόμου, τόσο ως προς το άρθρο 112 ΕισΝΑΚ όσο και προς τα άρθρα 35, 36, 47, 48, 64-67 του ν.δ. 17.7/13.8.1923 περί ειδικών διατάξεων ανωνύμων εταιριών που προβλέπουν το περιοδικό κλείσιμο του λογαριασμού ανά τρίμηνο κατ' ελάχιστο με τοκισμό έκτοτε του προσωρινού υπολοίπου και συνεπώς ανατοκισμό των μέχρι τότε κονδυλίων των τόκων, αλλά και ως προς την απόφαση 289/30.10.1980 της Νομισματικής Επιτροπής (ΦΕΚ Α' 269/1980), που εκδόθηκε κατόπιν εξουσιοδότησης που της παρασχέθηκε με το άρθρο 8 παρ. 6 του ν. 1083/1980, βάσει της οποίας επιτρεπόταν ο ανατοκισμός σε οποιοδήποτε χρονικό διάστημα, εφόσον τούτο είχε συμφωνηθεί από τους συμβαλλόμενους (ΟΛΑΠ 8 και 9/1998 ΕλλΔνη 39.72 και ΝοΒ 46.496, αποφάσεις με τις οποίες ανατράπηκε η μέχρι τότε κρατούσα νομολογία, κατά την οποία δεν απαιτείτο τέτοια συμφωνία). Προβλέπεται πλέον ότι οι οφειλόμενοι στα πιστωτικά ιδρύματα συμβατικοί τόκοι ανατοκίζονται από την πρώτη ημέρα της καθυστέρησης κατά τη διάρκεια λειτουργίας του αλληλόχρεου λογαριασμού, μόνον εφόσον αυτό συμφωνηθεί μεταξύ των συμβαλλομένων και μόνον εφόσον εγγράφονται - προστίθενται ως κονδύλια στο λογαριασμό κάθε εξάμηνο, κατ' ελάχιστο όριο. Συνεπώς, συμφωνία που καταρτίστηκε μετά την έναρξη ισχύος του νόμου και προβλέπει τον ανατοκισμό για χρονικό διάστημα μικρότερο του εξαμήνου,

αντίκειται στην αναγκαστικού δικαίου προαναφερόμενη διάταξη και ισχύει για τον προβλεπόμενο στο νόμο ανατοκισμό ανά εξάμηνο. Αν δεν υπάρχει δε καθόλου συμφωνία ανατοκισμού, αυτός διέπεται από τις διατάξεις του ΑΚ και του ΕισΝΑΚ (ΑΠ 74/02 ΕλλΔνη 43.771,1781/2007 τράπεζα πληροφοριών Νόμος, Παν. Μάζη, γνωμοδότηση σε ΔΕΕ 06.1119 και μελέτη σε ΝοΒ 47.1525, 1778/2010 ΕΦ ΑΘ. Νόμος).

Με τις παραδοχές τις εκκαλουμένης αποφάσεως, θα όφειλε να αναφέρεται σε κάθε διαταγή πληρωμής, το παραπάνω κείμενο της διατάξεως του άρθρου 12 ν. 2601/1998, που άρχισε να ισχύει από 15.4.1998 (ΦΕΚ Α' 81/1998), το κείμενο της παραπάνω υπ' αριθμό 2393/15/30/7/1996 Π.Δ.Τ.Ε., τα εκάστοτε ισχύοντα επιτόκιο υπερημερίας, ή το κείμενο όλων των διατάξεων και άρθρων Κ.Πολ. Α.Κ. ή Νόμων, βάσει των οποίων εκδίδονται κάτι βεβαίως όχι απαραίτητο και αναγκαίο και πολύ περισσότερο όχι ορθό.

Τέλος, θα πρέπει να επισημανθεί, ότι η ίδια η εκδόσασα την πρωτοβάθμια απόφαση Δικαστής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου, έχει εκδώσει προσφάτως ταυτόσημες διαταγές πληρωμές (ενδεικτικά 67/2015 Μ.Π.Ρ.), στις οποίες έχει συμπεριληφθεί αυτούσια, η ως άνω διάταξη, χωρίς μάλιστα να γίνεται αναφορά στην ειδικότερη διάταξη αλλά απλώς στο Νόμο, με την οποία προσδιορίσθηκε ο τρόπος υπολογισμού των τόκων υπερημερίας, ενώ όφειλε στην περίπτωση κατά την οποία πράγματι ήταν ορθά και νόμιμα, τα όσα έγιναν δεκτά, με την εκκαλουμένη υπ' αριθμό 109/2015 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου, να απορρίψει αυτές, σύμφωνα με το σκεπτικό της ως άνω αποφάσεως.

Σύμφωνα με όσα αναφέρουμε παραπάνω και προκύπτουν από το νόμο αποδεικνύεται ότι ούτε η υπ' αριθμό 874/2013 διαταγή πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου, ούτε η από 29/7/2013 αίτηση για την έκδοση αυτής, αναφέρονται ή παραπέμπουν σε νόμιμους ή συμβατικούς τόκους, αφού είναι σαφής η αναφορά και μνεία μόνο νομίμων τόκων υπερημερίας, οι οποίοι αναφέρονται και στη σύμβαση, χωρίς να είναι διάφοροι των νομίμων, όπως αυτοί προβλέπονται ρητά από την υπ' αριθμό 2393/15/30/7/1996 Π.Δ.Τ.Ε., η οποία ίσχυε κατά τον χρόνο εκδόσεως της υπ' αριθμό 874/2013 διαταγής πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου.

Συνεπώς, η εκκαλουμένη υπ' αριθμό 109/2015 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου, έσφαλε κατά το σκέλος που έκανε εν μέρει δεκτή την ανακοπή της εφεσιβλήτου και γενομένου δεκτού του πρώτου λόγου της εφέσεώς μας να

εξαφανισθεί και να επικυρωθεί η υπ' αριθμό 874/2015 διαταγή πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου.

Β. ΕΠΙ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΛΟΓΟΥ – ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΔΙΚΗΣ ΜΑΣ ΣΤΗ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΔΑΠΑΝΗ ΤΗΣ ΑΝΑΚΟΠΤΟΥΣΑΣ

Όπως αποδεικνύεται από την εκκαλουμένη υπ' αριθμό 109/2015 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου, αυτή μας καταδίκασε στην δικαστική δαπάνη της ανακόπτουσας εκ ποσού ΕΥΡΩ οκτακοσίων (€ 800).

Ανεξαρτήτως του ότι το ποσό αυτό, είναι σε κάθε περίπτωση υπερβολικό, στην εκκαλουμένη απόφαση δεν γίνεται ουδεμία μνεία, για το ότι η ανακοπή της αντιδίκου ουσιαστικά απορρίφθηκε κατά το μεγαλύτερο μέρος αυτής, αφού όλοι οι ουσιαστικοί λόγοι της οι οποίοι εστρέφοντο κατά του ύψους της οφειλής της, δηλαδή του κεφαλαίου αυτής ανερχομένου στο ποσό των ΕΥΡΩ ογδόντα έξι χιλιάδων εκατόν ογδόντα οκτώ και εβδομήντα πέντε λεπτών (€ 86.188,75), δεν έγιναν δεκτοί.

Συνεπώς, η εκκαλούμενη απόφαση έσφαλε καθόσον, αφενός όφειλε να γίνεται μνεία σ' αυτήν ότι επιδικάζει στην αντίδικο ή μας καταδικάζει σε μέρος των δικαστικών εξόδων δικαστικής δαπάνης αυτής, λόγω της μερικότερης νίκης ή ήττας αντίστοιχα, αφετέρου να προσδιορίσει το ύψος αυτών, σε ανάλογο του μεγέθους του λόγου της ανακοπής, ο οποίος έγινε δεκτός με την εκκαλουμένη απόφαση, ο οποίος εν προκειμένω συνίσταται μόνο στο ποσό των τόκων, σε κάθε περίπτωση κατά πολύ ολιγώτερο του κεφαλαίου και της δικαστικής δαπάνης που μας επιδικάσθηκε, δικαστικά έξοδα τα οποία βεβαίως δεν μπορεί να ανέρχονται στο ποσό των ΕΥΡΩ οκτακοσίων (€ 800), ποσό το οποίο θα ήταν υπερβολικό ακόμη και αν ακυρωνόταν εξ' ολοκλήρου, η βαλλόμενη διαταγή πληρωμής.

ΙV. ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

Περαιτέρω από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 626 παρ. 2, 627 εδαφ. γ', 630 στοιχ. γ' και 631 ΚΠολΔικ προκύπτει ότι η διαταγή πληρωμής, η οποία αποτελεί μόνο τίτλο εκτελεστό και δεν είναι δικαστική απόφαση, ώστε να έχει ανάγκη από πλήρες αιτιολογικό, απαιτείται, εκτός από άλλα στοιχεία, να αναφέρει απλώς την αιτία της πληρωμής, δηλαδή να προσδιορίζεται το είδος της δικαιοπραξίας, από την οποία γεννήθηκε η απαίτηση, έστω και συνοπτικά, αρκεί να μη δημιουργείται καμία αμφιβολία από ολόκληρο το περιεχόμενό της ως προς την αιτία της πληρωμής και δεν είναι ανάγκη να περιγράφονται τα πραγματικά περιστατικά που συνιστούν την αιτία

αυτή (ΑΠ 1106/1994 ΕλλΔνη 38, 1074, ΕΑ 2053/1996 ΕΕμπΔ ΜΖ, 772). Έτσι, επί διαταγής πληρωμής, που εκδίδεται με βάση επιταγή, αρκεί για την πληρότητά της ως προς την αιτία της πληρωμής, να αναφέρεται σ' αυτήν η επιταγή κατά τα αναγκαία για την ταυτότητα αυτής στοιχεία, ο τρόπος με τον οποίο ο αιτών-δανειστής έγινε δικαιούχος (νόμιμος κομιστής) της επιταγής, καθώς και ότι αυτή εμφανίστηκε κατά νόμο στην πληρώτρια τράπεζα και δεν πληρώθηκε, ενώ δεν είναι αναγκαίο να αναφέρεται σ' αυτήν και η αιτία, για την οποία μεταβιβάσθηκε στον αιτούντα με οπισθογράφηση η επιταγή (ΕΑ 2053/1996, ο.π.). ad hoc 62/2004 Μονομελές Πρωτοδικείου Ρόδου. (ΑΠ 1689/2001 ΕλλΔνη 45,135 278/2007 Εφετείο Λάρισας).

V. ΕΠΑΝΑΦΟΡΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΔΙΚΩΣ ΥΠΟΒΛΗΘΕΙΣΩΝ ΠΡΟΤΑΣΕΩΝ ΜΑΣ.

Επαναφέρουμε τις προτάσεις, την προσθήκη- αντίκρουση και των σχολιασμό των μαρτυρικών καταθέσεων τις οποίες υποβάλαμε πρωτοδίκως ενώπιον Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου και επαναλαμβάνουμε τους περιλαμβανόμενους σ' αυτές ισχυρισμούς μας, καθώς και τα αναφερόμενα σε αυτές σχετικά τα οποία και πάλι προσάγουμε και επικαλούμαστε, όπως αναφέραμε ανωτέρω, αλλά και όπως αναφέρονται διεξοδικά στις προτάσεις μας:

«Ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου

Π Ρ Ο Τ Α Σ Ε Ι Σ

Της Ανωνύμου Τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία «ΑΛΦΑ ΤΡΑΠΕΖΑ Α.Ε.», και με διακριτικό τίτλο «ALPHA BANK», που έχει έδρα την Αθήνα, οδός Σταδίου 40 και εκπροσωπείται νόμιμα.

Κ Α Τ Α

Της εταιρίας περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΣΠΑΝΟΣ ΘΩΜΑΣ Ε.Π.Ε.», η οποία έχει έδρα τη Ρόδο, 5^ο χιλιόμετρο Ε.Ο. Ρόδου Λίνδου και εκπροσωπείται νόμιμα ΑΦΜ 999244953.

.....

Επί της από 18/9/2013 και με αριθμό καταθέσεως 228/19/9/2013 ανακοπής του άρθρου 632 Κ.Πολ.Δ. της αντιδίκου (σχετ.1) κατά της υπ' αριθμό 874/2013

διαταγής πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου (σχετ.2) επαγόμεθα για την απόρριψη της τα ακόλουθα:

I . ANTIKEIMENO ΔΙΚΗΣ

Αντικείμενο της δίκης είναι η ανακοπή του άρθρου 632 Κ.Πολ.Δ., με την οποία ζητείται η ακύρωση της προσβαλλόμενης υπ' αριθμό 874/2013 Διαταγής Πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου (σχετ. 2).

Ειδικότερα σχετικά με την άρνηση της ανακοπής, επικαλούμαστε τα εξής:

II. ΑΡΝΗΣΗ ΑΝΑΚΟΠΗΣ

Αρνούμεθα και αποκρούουμε την ένδικη ανακοπή και όλους τους λόγους που αναφέρονται σ' αυτήν, ως απαράδεκτους, αόριστους, μη νόμιμους, καταχρηστικούς, παρελκυστικούς, νομικά και ουσιαστικά αβάσιμους και αναληθείς, και ζητούμε την απόρριψή τους καθώς και την καταδίκη των αντιδίκων στη δικαστική μας δαπάνη, αφού η νομική και ουσιαστική βασιμότητα της βαλλόμενης υπ' αριθμό 874/2013 διαταγής πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου, (σχετ.2) κρίθηκε από την εκδώσασα αυτήν Πρωτοδίκη, με βάση των κατά νόμο παραστατικών που είχαν επισυναφθεί στην από αίτηση για την έκδοσή της (σχετ.4).

III. ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

Α. α. Κατά την ειδική διαδικασία των άρθρων 637 έως 646 Κ.Πολ.Δ. μπορούν να δικαστούν διαφορές από συναλλαγματικές, γραμμάτια εις διαταγήν, επιταγές, ανώνυμες ομολογίες και τοκομερίδια ομολογιακών δανείων, αποθετήρια, ενεχυρόγραφα και πιστωτικούς γενικά τίτλους για πληρωμή υποχρεώσεων, οι οποίες προκύπτουν άμεσα από τον τίτλο και αφορούν τους δικαιούχους και τους υποχρέους ή τους καθολικούς διαδόχους τους. Ενώ «Οι διαφορές που αναφέρονται στο άρθρο 635 υπάγονται στην Αρμοδιότητα των ειρηνοδικείων αν η αξία του αντικειμένου της διαφοράς δεν υπερβαίνει τις είκοσι χιλιάδες (20.000) ευρώ και στην Αρμοδιότητα των μονομελών πρωτοδικείων, αν είναι ανώτερη από το ποσό αυτό.»

β. Εξάλλου σύμφωνα με το άρθρο 584 ανακοπή εισάγεται στο δικαστήριο της γενικής δωσιδικίας του ανακόπτοντος με την επιφύλαξη των διατάξεων των ειδικών δωσιδικιών.

Β. Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 623 Κ.Πολ.Δ. κατά την ειδική διαδικασία των άρθρων 624 έως 634 μπορεί να ζητηθεί η έκδοση διαταγής πληρωμής για χρηματικές απαιτήσεις ή απαιτήσεις παροχής χρεογράφων, εφόσον η απαίτηση και το οφειλόμενο ποσό αποδεικνύεται με δημόσιο πιστωτικό έγγραφο, τα έγγραφα δε αυτά από τα οποία προκύπτει η απαίτηση και το ποσό της, πρέπει κατά τη διάταξη του άρθρου 626 παρ. 3 Κ.Πολ.Δ. να επισυνάπτονται στην αίτηση για την έκδοση της διαταγής πληρωμής.

Γ. Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 216 παρ. 1, 217, 583, 585, 632 παρ. 1 και 633 παρ. 1 ΚΠολΔ προκύπτει ότι οι λόγοι της ανακοπής κατά διαταγής πληρωμής πρέπει να είναι σαφείς και ορισμένοι, ώστε να είναι δυνατόν ο μεν καθού η ανακοπή να αμυνθεί κατ' αυτής, το δε δικαστήριο να κρίνει για την νομική και ουσιαστική βασιμότητα τους, διαφορετικά, απορρίπτονται και αυτεπαγγέλτως ως απαράδεκτοι, λόγω αοριστίας (βλ. Σινανιώτη, Ειδικές διαδικασίες, έκδ. Β', σελ. 193, Β. Βαθρακοκοίλη, Ερμ. ΚΠολΔ, άρθρο 632, αρ. 27, ΑΠ 1684/1998 ΕΛΔ 40,92, ΑΠ 513/1978 ΕΕΝ 45,700, ΑΠ 919/1976 ΝοΒ 25,350). Ειδικότερα, αν πρόκειται για απαίτηση από κατάλοιπο αλληλόχρεου λογαριασμού, για να είναι ορισμένοι οι λόγοι της ανακοπής που αναφέρονται στην απαίτηση, πρέπει να περιέχουν ισχυρισμούς που αναγράφονται στα κατ' ιδίαν κονδύλια του λογαριασμού και δεν αρκεί μόνη η γενική αμφισβήτηση της ορθότητας του λογαριασμού (ΑΠ 491/1994 ό.π., ΑΠ 719/1979 ΝοΒ 28,46). Ad hoc προσκομιζόμενη και επικαλούμενη υπ' αριθμό 5900/2006 Εφετείου Αθηνών (σχετ.12).

Δ. Σύμβαση ανοίγματος πιστώσεως υφίσταται, όταν ο ένας από τους συμβαλλόμενους υποχρεούται να θέσει στη διάθεση του άλλου ορισμένη πίστωση για ορισμένο χρόνο και ο άλλος, δηλαδή ο πιστούχος, μπορεί να κάνει χρήση εν όλω ή εν μέρει, είτε με τη λήψη του χρηματικού ποσού, είτε με προεξόφληση και από αυτή γεννιέται απαίτηση κατ' αυτού υπέρ του οποίου έχει καταρτισθεί, όταν και στο μέτρο που θα εκτελεσθεί. Η σύμβαση ανοίγματος πιστώσεως συνιστά κατά την ορθότερη άποψη δάνειο που καταρτίζεται με μόνη την κοινή συναίνεση των συμβαλλομένων. Αυτή είναι δυνατό να συνδυάζεται με αλληλόχρεο (ανοικτό) λογαριασμό, οπότε έχουν εφαρμογή και οι σχετικοί με τον αλληλόχρεο λογαριασμό κανόνες (βλ. και Ι. Ρόκα στον Γεωργιάδη/Σταθόπουλο, άρθρα 806-809, αρ. 27, 28, ΕφΘεσ 1042/1997 ΕλλΔνη 39,139).

Συνεπώς, επί ανοίγματος πιστώσεως με ανοικτό λογαριασμό υπάρχουν δύο συμβάσεις που διακρίνονται μεταξύ τους, δηλαδή από το ένα μέρος το άνοιγμα της

πιστώσεως (δάνειο) και από το άλλο μέρος, παραλλήλως προς εξυπηρέτηση της πιστώσεως, ο αλληλόχρεος λογαριασμός. Για τις συμβάσεις αυτές εφαρμόζονται οι κανόνες δικαίου που αφορούν την καθεμία. Ειδικότερα, το άνοιγμα πιστώσεως (δάνειο) λήγει, είτε από λόγους γενικούς, όπως κάθε σύμβαση, δηλαδή π.χ. με την πάροδο προθεσμίας, με αντίθετη συμφωνία, είτε ως διαρκής σύμβαση με καταγγελία, εάν συμφωνήθηκε για αόριστο χρόνο. Μόλις λήξει η σύμβαση ανοίγματος πιστώσεως (κυρία σχέση), κλείνεται και η παρεπόμενη σύμβαση του αλληλοχρέου λογαριασμού (βλ. και ΑΠ 54/1990 ΕλλΔνη 32,62, Κονδύλης, Έννοια, λειτουργία και αποτελέσματα του αλληλοχρέου λογαριασμού, ΕλλΔνη 37,498, Ι. Βελέντζας, Δίκαιο αλληλοχρέου λογαριασμού, σελ. 36, Ι. Ρόκας στο Γεωργιάδη/Σταθόπουλο υπ' άρθρο 806, αρ. 20).

Περαιτέρω, από τα άρθρα 669 ΕμπΝ, 361 ΑΚ και 112 ΕισΝΑΚ, συνάγεται ότι ο αλληλόχρεος λογαριασμός είναι η σύμβαση μεταξύ δύο προσώπων από τα οποία το ένα τουλάχιστον είναι έμπορος (όπως η ανώνυμη εταιρία, κατά το άρθρο 1 Ν 2190/1920), με την οποία συμφωνείται να καταχωρούνται σε ένα λογαριασμό, με τύπο πιστοχρεωστικών κονδυλίων, οι μεταξύ τους συναλλαγές και να οφείλεται, κατά το κλείσιμο του λογαριασμού, το κατάλοιπο. Στην έννοια του αλληλοχρέου λογαριασμού περιλαμβάνεται, κατά την παρ' ημίν νομολογία, και ο ανοικτός λογαριασμός πιστώσεως σε τράπεζα που κινείται με διαδοχικές αναλήψεις του δανείου (πιστώσεως) από τον πιστούχο της τράπεζας και τμηματικές αποδόσεις τούτου από τον ίδιο, με τους οικείους τόκους και προμήθειες (βλ. ενδεικτικώς ΑΠ 1022/2003 ΕλλΔνη 45,90, ΑΠ 667/2001 Νομος, ΑΠ 722/2000 ΧρΙΔ 2001,73, ΑΠ 1343/2000 ΕλλΔνη 43,419, ΕφΠατρ 906/2005 ΔΕΕ 2006,641, ΕφΘεσ 1853/2003 Αρμ 2005,550, ΕφΘεσ 1042/1997 ό.π., ΕφΑθ 2442/1994 ΕλλΔνη 36,1266, ΕφΘεσ 394/1989 ΕλλΔνη 30,1006, Κονδύλης, ό.π.).

Ο αλληλόχρεος λογαριασμός, όπως προκύπτει από το άρθρο 112 παρ. 2 ΕισΝΑΚ μπορεί να κλεισθεί όχι μόνον οριστικώς στις από το νόμο οριζόμενες περιπτώσεις, αλλά και προσωρινώς κατά περιόδους. Η τράπεζα δικαιούται (άρθρο 47 παρ. 2 ΝΔ 17.7/13.8.1923) το λογαριασμό αυτό της πιστώτριας να τον κλείσει οποτεδήποτε θελήσει. Σε περίπτωση που κατά το περιοδικό ενδιάμεσο κλείσιμο του λογαριασμού αναγνωρίσθηκε από τον οφειλέτη το προσωρινό υπόλοιπο που προέκυψε από αυτό, το υπόλοιπο αυτό αποτελεί το πρώτο κονδύλιο του λογαριασμού της νέας περιόδου, με συνέπεια, κατά το οριστικό κλείσιμο του λογαριασμού της νέας περιόδου, να μην απαιτείται εκκαθάριση αυτού και παράθεση στην αίτηση για την έκδοση διαταγής πληρωμής, του οριστικού υπολοίπου των κονδυλίων του λογαριασμού για την περίοδο

στην οποία αναφέρεται η πιο πάνω αναγνώριση. Με αναγνώριση δε του καταλοίπου κάποιας περιόδου ισοδυναμεί και η πλασματική αναγνώριση που επέρχεται σε εκτέλεση σχετικής έγκυρης συμφωνίας των διαδίκων μερών με την παρέλευση της προθεσμίας που θέτει η τράπεζα στον πιστούχο, χωρίς ο τελευταίος να προβάλει αντιρρήσεις κατά του γνωστοποιηθέντος καταλοίπου. Ad hoc Εφετείο Αθηνών 1159/2012 (σχετ.12).

Διαταγή πληρωμής εξάλλου μπορεί να εκδοθεί και για το κατάλοιπο κλεισθέντος αλληλοχρέου λογαριασμού, εφόσον αποδεικνύονται εγγράφως η σύμβαση αυτού, η κίνηση, το κλείσιμο και το κατάλοιπο. Η περιλαμβανόμενη στη σύμβαση παροχής πιστώσεως με ανοικτό (αλληλόχρεο) λογαριασμό ειδική συμφωνία ότι η οφειλή του πιστούχου προς την πιστώτρια τράπεζα, που θα προκύψει από το οριστικό κλείσιμο της πιστώσεως, θα αποδεικνύεται από το απόσπασμα των εμπορικών βιβλίων της τράπεζας δεν προσκρούει στη δημόσια τάξη και είναι, ως δικονομική σύμβαση, έγκυρη (ΕφΠειρ 619/2009 ΔΕΕ 2011,72, ΕφΘεσ 780/2009 ΔΕΕ 2010,332).

Το απόσπασμα αυτό, στο οποίο αποτυπώνεται η κίνηση, το κλείσιμο του λογαριασμού και το κατάλοιπο, επέχει θέση αποδεικτικού μέσου, με ισχύ ιδιωτικού εγγράφου (ΑΠ 589/2008, ΑΠ 441/2007, ΑΠ 578/2005 Νομος). Το αντίγραφο δε αυτού έχει αποδεικτική δύναμη ίση με το πρωτότυπο, εφόσον η ακρίβειά του βεβαιώνεται από αρμόδια αρχή ή δικηγόρο (άρθρα 449 παρ. 1 ΚΠολΔ, 52 ΝΔ 3026/1954, 14 Ν 1599/1986). Ad hoc υπ' αριθμό 1159/2012 Εφετείο Αθηνών (σχετ.12).

Ε. Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 623 Κ.Πολ.Δ. κατά την ειδική διαδικασία των άρθρων 624 έως 634 μπορεί να ζητηθεί η έκδοση διαταγής πληρωμής για χρηματικές απαιτήσεις ή απαιτήσεις παροχής χρεογράφων, εφόσον η απαίτηση και το οφειλόμενο ποσό αποδεικνύεται με δημόσιο πιστωτικό έγγραφο, τα έγγραφα δε αυτά από τα οποία προκύπτει η απαίτηση και το ποσό της, πρέπει κατά τη διάταξη του άρθρου 626 παρ. 3 Κ.Πολ.Δ. να επισυνάπτονται στην αίτηση για την έκδοση της διαταγής πληρωμής.

Εξάλλου, η συμφωνία ανάμεσα στον πιστούχο και στην πιστοδότρια τράπεζα, με την οποία καθορίζεται ότι το ύψος της οφειλής του πρώτου προς τη δεύτερη θα αποδεικνύεται από απόσπασμα των εμπορικών βιβλίων της τελευταίας, με την οποία το απόσπασμα αυτό αναγορεύεται σε αποδεικτικό μέσο παρόλο ότι δεν προβλέπεται από τις διατάξεις των άρθρων 448§1 Κ.Πολ.Δ ή από άλλη διάταξη νόμου και επομένως δεν έχει, χωρίς την παραπάνω συμφωνία, αποδεικτική δύναμη, δεν

προσक्रούει κατά το μέρος της αυτό, με το οποίο παρέχεται στο απόσπασμα των εμπορικών βιβλίων της πιστοδότριας τράπεζας αποδεικτική δύναμη, στη δημόσια τάξη και επομένως είναι κατά τούτο έγκυρη.

Από το συνδυασμό των προαναφερομένων διατάξεων προκύπτει ότι στην αίτηση για την έκδοση διαταγής πληρωμής για το ποσό του κλεισίματος ανοικτού (αλληλόχρεου) λογαριασμού μεταξύ της αιτούσας πιστοδότριας τράπεζας και τον καθού η αίτηση πιστούχου, αρκεί να αναφέρεται ότι μεταξύ των διαδίκων συμφωνήθηκε ότι το ποσό αυτό θα αποδεικνύεται από το απόσπασμα των εμπορικών βιβλίων της αιτούσας, ότι ο λογαριασμός αυτός με ορισμένο υπόλοιπο υπέρ αυτής, το οποίο αποδεικνύεται από το πλήρες απόσπασμα των εμπορικών της βιβλίων και ότι το απόσπασμα αυτό, στο οποίο εμφανίζεται η όλη κίνηση του ανοικτού (αλληλόχρεου) λογαριασμού, από την υπογραφή της συμβάσεως πιστώσεως μέχρι το κλείσιμό της, και το οποίο αποτελεί ιδιωτικό έγγραφο κατά την έννοια της διατάξεως του άρθρου 623 Κ.Πολ.Δ, επισυνάπτεται στην αίτηση.

Δεν είναι δε απαραίτητο να αναφέρονται σε αυτήν και τα επί μέρους κονδύλια πιστώσεων και χρεώσεων από τότε που άνοιξε ο λογαριασμός μέχρι το κλείσιμό του, αφού τα κονδύλια αυτά περιλαμβάνονται στο επισυναπτόμενο απόσπασμα, από το οποίο σύμφωνα με τη συμφωνία των διαδίκων αποδεικνύεται η απαίτηση της πιστοδότριας τράπεζας (Α.Π 592/1999 ΕλλΔνη 2000 σελ. 69 - ΕφΠειρ. 470/1999, ΕλλΔνη 2000, σελ. 474). Ad hoc προσκομιζόμενη και επικαλούμενη υπ' αριθμό 1/2004 απόφαση του Εφετείου Δωδεκανήσου, αλλά και και ΑΠ 441/2007. (σχετ.12).

ΣΤ. Εξάλλου, διαταγή πληρωμής μπορεί να εκδοθεί και για το κατάλοιπο κλεισθέντος αλληλόχρεου λογαριασμού, εφόσον αποδεικνύονται εγγράφως η σύμβαση του αλληλόχρεου λογαριασμού, η κίνηση, το κλείσιμο και το κατάλοιπο αυτού. Η περιλαμβανομένη στη σύμβαση παροχής πιστώσεων με ανοικτό (αλληλόχρεο) λογαριασμό ειδική συμφωνία ότι η οφειλή του πιστούχου προς την πιστώτρια τράπεζα, που θα προκύψει από το οριστικό κλείσιμο της πιστώσεως, θα αποδεικνύεται από το απόσπασμα των εμπορικών βιβλίων της τράπεζας, είναι, ως δικονομική σύμβαση, έγκυρη. Το απόσπασμα αυτό, στο οποίο αποτυπώνεται η κίνηση, το κλείσιμο του λογαριασμού και το κατάλοιπο, επέχει θέση αποδεικτικού μέσου με ισχύ ιδιωτικού εγγράφου, το αντίγραφο δε αυτού έχει αποδεικτική δύναμη ίση με το πρωτότυπο, εφόσον η ακρίβεια τούτου βεβαιώνεται από αρμόδια αρχή ή δικηγόρο (άρθρα 449 παρ.1 Κ.Πολ.Δ, 52 ν.δ 3026/1954, 14 ν. 1599/1986) και δεν μπορεί να προσδώσει την αποδεικτική αυτή δύναμη η βεβαίωση της ακρίβειας του αντιγράφου

από τον αρμόδιο υπάλληλο της πιστώτριας τράπεζας. Στην περίπτωση όμως των μηχανογραφικώς τηρουμένων εμπορικών βιβλίων, η εκτύπωση του αποσπάσματος των βιβλίων αυτών, που περιέχονται σε ηλεκτρονική μορφή εντός του υπολογιστή, με τη σχετική βεβαίωση της γνησιότητας της εκτυπώσεως από τον υπάλληλο που ενήργησε την εκτύπωση, αποτελεί το πρωτότυπο έγγραφο, που έχει εις χείρας της η τράπεζα προς απόδειξη του περιεχομένου του εξαχθέντος από τον ηλεκτρονικό υπολογιστή αποσπάσματος των βιβλίων της. Ad hoc 441/2007 ΑΠ (435238) Τρ. Νομικών πληροφοριών Νόμος (σχετ.12).

Ζ. Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 12 ν. 2601/1998, που άρχισε να ισχύει από 15.4.1998 (ΦΕΚ Α' 81/1998), (σχετ.13) «από την ισχύ του παρόντος νόμου, οι οφειλόμενοι στα πιστωτικά ιδρύματα σε καθυστέρηση τόκοι ανατοκίζονται, εφόσον τούτο συμφωνηθεί, από την πρώτη ημέρα της καθυστέρησης. Οι τόκοι που προκύπτουν προστίθενται στο ληξιπρόθεσμο κεφάλαιο ανά εξάμηνο κατ' ελάχιστο όριο, είτε πρόκειται για συμβάσεις δανείων είτε για συμβάσεις αλληλόχρεου λογαριασμού. Κατά τα λοιπά εφαρμόζεται η διάταξη του άρθρου 112 του ΕισΝΑΚ. Εάν δεν υπάρχει συμφωνία ανατοκισμού, ισχύουν οι σχετικές διατάξεις του ΑΚ και του εισαγωγικού νόμου αυτού...». Από τις διατάξεις αυτές σαφώς συνάγεται ότι από τη δημοσίευση του νόμου και εφεξής επήλθε διαφοροποίηση των ισχυόντων επί δανείων και πιστώσεων σε αλληλόχρεο λογαριασμό ως προς τον ανατοκισμό των τόκων που οφείλονται στα πιστωτικά ιδρύματα, για συμβάσεις που καταρτίζονται υπό την ισχύ του νόμου, τόσο ως προς το άρθρο 112 ΕισΝΑΚ όσο και προς τα άρθρα 35, 36, 47, 48, 64-67 του ν.δ. 17.7/13.8.1923 περί ειδικών διατάξεων ανωνύμων εταιριών που προβλέπουν το περιοδικό κλείσιμο του λογαριασμού ανά τρίμηνο κατ' ελάχιστο με τοκισμό έκτοτε του προσωρινού υπολοίπου και συνεπώς ανατοκισμό των μέχρι τότε κονδυλίων των τόκων, αλλά και ως προς την απόφαση 289/30.10.1980 της Νομισματικής Επιτροπής (ΦΕΚ Α' 269/1980), που εκδόθηκε κατόπιν εξουσιοδότησης που της παρασχέθηκε με το άρθρο 8 παρ. 6 του ν. 1083/1980, βάσει της οποίας επιτρεπόταν ο ανατοκισμός σε οποιοδήποτε χρονικό διάστημα, εφόσον τούτο είχε συμφωνηθεί από τους συμβαλλόμενους (ΟΛΑΠ 8 και 9/1998 ΕλλΔνη 39.72 και ΝοΒ 46.496, αποφάσεις με τις οποίες ανατράπηκε η μέχρι τότε κρατούσα νομολογία, κατά την οποία δεν απαιτείτο τέτοια συμφωνία). Προβλέπεται πλέον ότι οι οφειλόμενοι στα πιστωτικά ιδρύματα συμβατικοί τόκοι ανατοκίζονται από την πρώτη ημέρα της καθυστέρησης κατά τη διάρκεια λειτουργίας του αλληλόχρεου λογαριασμού, μόνον εφόσον αυτό συμφωνηθεί μεταξύ των συμβαλλομένων και μόνον εφόσον

εγγράφονται - προστίθενται ως κονδύλια στο λογαριασμό κάθε εξάμηνο, κατ' ελάχιστο όριο. Συνεπώς, συμφωνία που καταρτίστηκε μετά την έναρξη ισχύος του νόμου και προβλέπει τον ανατοκισμό για χρονικό διάστημα μικρότερο του εξαμήνου, αντίκειται στην αναγκαστικού δικαίου προαναφερόμενη διάταξη και ισχύει για τον προβλεπόμενο στο νόμο ανατοκισμό ανά εξάμηνο. Αν δεν υπάρχει δε καθόλου συμφωνία ανατοκισμού, αυτός διέπεται από τις διατάξεις του ΑΚ και του ΕισΝΑΚ (ΑΠ 74/02 ΕλλΔνη 43.771,1781/2007 τράπεζα πληροφοριών Νόμος, Παν. Μάζη, γνωμοδότηση σε ΔΕΕ 06.1119 και μελέτη σε ΝοΒ 47.1525). 1778/2010 ΕΦ ΑΘ. Νόμος (σχετ.12).

Η. Περαιτέρω, κατά τη διάταξη της παρ. 3 του άρθρου 1 του Ν.128/1975 «επιβάλλεται από του έτους 1976 εισφορά, βαρύνουσα τα πάσης φύσεως εν Ελλάδι λειτουργούντα πιστωτικά ιδρύματα, περιλαμβανομένης και της Τράπεζας της Ελλάδος υπέρ του εν τη παραγράφω 1 του παρόντος άρθρου λογαριασμού, ανερχόμενη εις ποσοστό ένα (1) επί τοις χιλίοις ετησίως, επί του ετησίου ύψους ενός εκάστου ημερολογιακού έτους μηνιαίων υπολοίπων των χορηγούμενων υπ' αυτών πάσης φύσεως δανείων, ή πιστώσεων, περιλαμβανομένων και των πιστώσεων προς Τράπεζας, ως και προς το Δημόσιον, πλην των εντόκων γραμματίων. Η εισφορά αυτή οφείλεται πέραν των, δυνάμει της από 19.3.1962 μεταξύ των Τραπεζών συμβάσεως, ως αυτή ετροποποιήθη και συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, συμφωνηθεισών εισφορών». Εν προκειμένω, από τη γραμματική διατύπωση της παραπάνω διάταξης, δεν προκύπτει η θέσπιση απαγορευτικού με την παραινών, έννοια κανόνα δικαίου. Με την παραπάνω διατύπωση ο νόμος ορίζει την επιβολή της εισφοράς και το υπόχρεο να την καταβάλει, πρόσωπο, χωρίς όμως να ορίζει ούτε την υποχρεωτική μετακύλισή του, ούτε και την απαγόρευση μετακύλισή του. Ο χαρακτήρας άλλωστε της εισφοράς του Ν, 178/1975, ως είδος δημοσιονομικής επιβάρυνσης, αρχικά για συγκεκριμένο σκοπό (επιδότηση δανείων προς εξαγωγικές επιχειρήσεις) και μετά την τροποποίηση που επέφερε ο Ν. 2065/1992, ως γενικό έσοδο του Δημοσίου, δικαιολογεί την αναζήτηση της σημασίας της λέξης "βαρύνουσα" στη φορολογική νομοθεσία, όπως αυτή (η σημασία) προκύπτει από τη χρήση της εν λόγω λέξης σε νόμους που θεσπίζουν φόρους ή εισφορές. Αλλά ούτε και αντικειμενικά από τον ρυθμιστικό σκοπό του νόμου, προκύπτει βάση αποδοκιμασίας της συμβατικής μετακύλισης της εν λόγω εισφοράς, αφού σκοπός του νόμου παραμένει η έμμεση ενίσχυση μέσα) της εισφοράς αυτής, της επιδότησης των επιτοκίων συγκεκριμένων δανείων επωφελεία της Εθνικής Οικονομίας, χωρίς να προκύπτει ότι το πρόσωπο που πρέπει να επιβαρυνθεί, τελικά

είναι τα πιστωτικά ιδρύματα. Σε καθεστώς ελευθέρου προσδιορισμού των επιτοκίων άλλωστε, η θέσπιση αυτού του είδους της απαγόρευσης μετακύλισης δεν είναι εφικτή και από τη φύση του πράγματος, γιατί, στο μέτρο που οι Τράπεζες μπορούν ελεύθερα να καθορίζουν τα επιτόκια των δανείων, θα μπορούν και να υπολογίσουν το ποσοστό της εισφοράς του Ν.128/1975 στο ύψος του επιτοκίου που προσφέρουν, χωρίς ειδική αναφορά της εισφοράς αυτής στη δανειακή σύμβαση. Τότε όμως η απαγόρευση, αν γινόταν δεκτό ότι έχει απαγορευτικό χαρακτήρα η εν λόγω διάταξη, θα εξαρτιόταν από το αν θα αναφερόταν στη σύμβαση ο τρόπος υπολογισμού του επιτοκίου και συνεπώς η εν λόγω εισφορά ή όχι. Αλλά και αν η μετακύλισή της εισφοράς του Ν.128/1975, ενόψει και της διάταξης του άρθρου 293 του ΑΚ, είχε ως συνέπεια την αύξηση του συμβατικά καθοριζόμενου επιτοκίου, πέραν του προβλεπόμενου ανώτατου ορίου κατά το ποσοστό της εισφοράς, και τότε η απαγόρευση δεν θα προέκυπτε από το Ν.128/1975, αλλά από τη διάταξη που θα όριζε ανώτατο όριο επιτοκίου. Συμπερασματικά από τα παραπάνω προκύπτει ότι από το Ν.128/1975 ούτε προβλέπεται ρητά, ως συμβατικά δυνατή, αλλά ούτε και απαγορεύεται η μετβατική μετακύλιση της εισφοράς που θεσπίζεται με τον νόμο αυτό. Η ρυθμιστική ισχύς του ως άνω νόμου εξαντλείται στον καθορισμό του υπόχρεου, έναντι του Δημοσίου, προσώπου στα πλαίσια της έννομης σχέσης που ιδρύεται με τη σχετική διάταξη και αφορά, επομένως, αποκλειστικά την (κάθετη) σχέση μεταξύ Κράτους και πιστωτικών ιδρυμάτων και όχι την (οριζόντια) σχέση μεταξύ πιστωτικών ιδρυμάτων και δανειοληπτών. Η μετακύλιση της εισφοράς στους τελευταίους αυτούς επιτρέπεται με βάση την αρχή της ιδιωτικής αυτονομίας και εφόσον δεν απαγορεύεται από άλλη διάταξη, ως τέτοιας νοούμενης της θέσπισης ανώτατου ορίου επιτοκίου, το οποίο θα υπερέβαινε η εισφορά αυτή και μόνο αν δεν υπήρχε αντίθετη ρύθμιση. Επομένως, ο υπολογισμός του ποσοστού της εισφοράς του Ν.128/75, για τον καθορισμό του επιτοκίου δανείων της Τράπεζας, με έμμεσο αποτέλεσμα τη μετακύλιση της εισφοράς αυτής στον δανειοδοτούμενο, είναι νόμιμος, γιατί δεν αντίκειται στη διάταξη του άρθρου 1 παρ. 3 του Ν. 128/1975, η οποία δεν καθιερώνει απαγορευτικό κανόνα δικαίου, κατ' άρθρο 174 του ΑΚ, ούτε σε άλλον απαγορευτικό κανόνα δικαίου, εντάσσεται δε στο πλαίσιο του ελεύθερου καθορισμού των επιτοκίων στα τραπεζικά δάνεια. Αλλωστε, η επίρριψη της σχετικής επιβάρυνσης στο δανειολήπτη αποτέλεσε από την ισχύ του Ν.128/1975 συναλλακτική πρακτική των τραπεζών, στην παγίωση της οποίας συντέλεσαν: αα. το ότι τα μεταγενέστερα νομοθετήματα που τροποποίησαν τον ως άνω νόμο, ανέφεραν γενικά ότι η εισφορά βαρύνει τη

συναλλαγή (δάνεια -πιστώσεις). Με τη διάταξη δε του άρθρου 22 του Ν.2515/1997 καθορίστηκε ρητά ότι για τα δάνεια από πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα του εξωτερικού, υπόχρεος για την απόδοση της εισφοράς είναι ο δανειολήπτης, εξαλείφοντας έτσι το συγκριτικό μειονέκτημα που είχε διαμορφωθεί σε βάρος του δανεισμού από το εσωτερικό, τερματίζοντας την απώλεια εσόδων υπέρ του κοινού λογαριασμού και αποκαθιστώντας ίσους όρους ανταγωνισμού μεταξύ δανεισμού από το εσωτερικό και το εξωτερικό, ββ.το ότι το ύψος του συντελεστή καθ' όλο το χρονικό διάστημα από την καθιέρωση της εν λόγω εισφοράς κλιμακώθηκε ποσοστιαία, κατά τρόπο που αποσκοπεί στην ελάφρυνση ή και απαλλαγή ορισμένων κατηγοριών δανειοληπτών (όπως με το άρθρο 8 του Ν.2459/1997 απαλλάσσονται της εισφοράς οι δανειοδοτήσεις προς φυσικά και νομικά πρόσωπα, κοινοπραξίες και κοινωνίες αστικού δικαίου που κατοικούν ή έχουν έδρα σε νησιά με πληθυσμό κάτω από 3.100 κατοίκους και το άρθρο 19 παρ. 4β' του Ν.3152/2003, κατά το οποίο απαλλάσσονται της εισφοράς οι δανειοδοτήσεις, προς τις Ι. Μονές του Αγίου Όρους και οι δανειοδοτήσεις από την Τράπεζα Εμπορίου και. Αναπτύξεως Εύξεινου Πόντου και από την Τράπεζα Ανάπτυξης του Συμβουλίου της Ευρώπης). Αν η εν λόγω εισφορά βάρυνε τα πιστωτικά ιδρύματα δεν θα θεσπιζονταν τέτοιες εξαιρέσεις και γγ. η Τράπεζα της Ελλάδος, ήδη από την έναρξη εφαρμογής του Ν. 128/1975, ουδέποτε θεώρησε ότι η εν λόγω εισφορά επιβαρύνει τα πιστωτικά ιδρύματα, ώστε να έχει ληφθεί υπόψη κατά το χρονικό διάστημα που ίσχυε ο διοικητικός καθορισμός από μέρους της του περιθωρίου μεταξύ των επιτοκίου καταθέσεων - χορηγήσεων, δηλαδή μέχρι το 1993. Εξάλλου και υπό το καθεστώς ελεύθερης διαμ.όρφωσης των επιτοκίων, η Τράπεζα της Ελλάδος επέβαλε την υποχρέωση για ξεχωριστή αναφορά της σχετικής επιβάρυνσης με αποφάσεις της (ΠΔ/ΤΕ 1969/1991 και 2501/2002). Η ΠΔ/ΤΕ 2501/2002 στο άρθρο Β2 αυτής επεκτείνει την υποχρέωση ενημέρωσης του πελάτη από την Τράπεζα και στην επιβολή «ειδικών εισφορών» και η εισφορά του Ν. 128/1975 είναι μια τέτοια ειδική εισφορά. Η επιβολή της εισφοράς αυτής στον δανειολήπτη μπορεί να ελεγχθεί μόνο από άποψη διαφάνειας, ιδίως όταν επιβάλλεται χωρίς προηγούμενη επαρκή ενημέρωση ή κατά τρόπο κεκαλυμμένο (ΕφΘεσ 492/2010 ΕπισκΕμ,πΔ 2010. 1143, ΕφΑθ 1558/2007 ΕλλΔνη 48. 902, ΕφΛαρ 11,4/2007 Δικογραφία 2007. 241, ΕφΠατρ 195/2007 Αρμ 2008. 92) ad hoc 99/2010 ΜΠΡ. Κ'ΕΡΚ, 26219/2010 ΠΟΛ. ΠΡΩΤ. ΘΕΣ. 3324/2009 ΕΦ. ΘΕΣ. ΠΟΛ. ΠΡΩΤ. ΖΑΚΥΝΘΟΥ 2/2012. (σχετ.12).

Θ. Σύμφωνα με την παράγραφο 5 του άρθρου 2 του νόμου 38162/2010 ορίζεται ότι αν καταγγελθούν από το πιστωτικό ίδρυμα συμβάσεις ανοικτού ή αλληλόχρεου λογαριασμού που αναφέρονται στην παράγραφο 1 μετά την πάροδο δύο μηνών από τη δημοσίευση του παρόντος νόμου και μέχρι τις 30 Ιουνίου 2011, ο οφειλέτης δικαιούται να αποπληρώσει το κατάλοιπο του λογαριασμού σε πέντε έτη με ισόποσες μηνιαίες τοκοχρεολυτικές δόσεις, καταβάλλοντος κατά το πρώτο έτος μόνο τόκους. Για τον υπολογισμό των τόκων ισχύει το συμβατικό επιτόκιο οφειλής, το οποίο θα εφαρμοζόταν αν η σύμβαση δεν είχε καταγγελθεί. Το δικαίωμα του οφειλέτη για ρύθμιση της οφειλής ασκείται μέσα σε έναν μήνα από την κοινοποίηση σε αυτόν της καταγγελίας. Η προθεσμία δεν αρχίζει αν δεν ενημερωθεί ο οφειλέτης για το δικαίωμα του. Το συνολικό ποσό που ρυθμίζεται κατά τους όρους της παραγράφου αυτής δεν επιτρέπεται να υπερβαίνει τα όρια που αναφέρονται στις παραγράφους 2 και 3 (σχετ.13).

Ι. Με το άρθρο 3 παρ. 1 ν. 2842/2000, περί αντικατάστασης της δραχμής με το ευρώ, σύμφωνα με το οποίο οποιαδήποτε αναφορά στο διατραπεζικό επιτόκιο δανεισμού Αθηνών (Athibor) που προβλέπεται σε υφιστάμενες νομικές πράξεις, κατά την έννοια του άρθρου 1 του κανονισμού 1103/97, αντικαθίστανται αυτοδικαίως από αναφορά στο επιτόκιο Euribor, στο οποίο λαμβάνεται υπόψη, ως βάση υπολογισμού των τόκων, οι πραγματικές ημέρες και το έτος 360 ημερών, προσαρμοζόμενο κατά το λόγο 365 προς 360. Το ίδιο εφαρμόζεται ως προς τις υποχρεωτικές καταθέσεις των πιστωτικών ιδρυμάτων στην Τράπεζα της Ελλάδας, κατόπιν της πράξης 30/14-2000 (ΦΕΚ Α' 43/00) του Συμβουλίου Νομισματικής Πολιτικής, κατά την οποία, το συνολικό ποσό της υποχρεωτικής κατάθεσης κάθε πιστωτικού ιδρύματος θα τηρείται εντόκως... Οι τόκοι λογίζονται με βάση το έτος 360 ημερών. Και ναι μεν με την ΚΥΑ ΦΙ- 983/7.21.3.1991 άρθρο 14 εδ. δ' (ΦΕΚ Β' 172/91), όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 5 παρ. 3 α' της ΚΥΑ ΖΙ-17818/13.2.9/32001 (ΦΕΚ Β' 255/2001), οι οποίες εκδόθηκαν προς εναρμόνιση της εθνικής νομοθεσίας με την κοινοτική οδηγία 87/103/ΕΟΚ, όπως τροποποιήθηκε από την οδηγία 90/88/ΕΟΚ και τη σύσταση 97/489 της επιτροπής της ΕΕ, καθιερώνεται διάρκεια έτους 365 ημερών, 52 εβδομάδων και ίσων μ' αυτές 12 μηνών στην καταναλωτική πίστη (βλ. ΑΠ 430/2005 έ.α), πλην όμως η ρύθμιση αυτή αφορά τις συναλλαγές που γίνονται με μέσα ηλεκτρονικής πληρωμής και ιδίως στις σχέσεις μεταξύ του εκδότη και κατόχου πιστωτικής κάρτας (ΕφαΘ 3791/09, Εφ. Αθ. 1778/2010 ΑΡΜ. 2011/251 (σχετ.09).

IV. ΙΣΤΟΡΙΚΟ

1. Δυνάμει της υπ' αριθμόν υπ' αριθμόν συμβάσεως 1162593/11/4/2006 χορηγήσεως πιστώσεως δια ανοικτού αλληλόχρεου λογαριασμού, ποσού ΕΥΡΩ τριάντα χιλιάδων (€ 30.000) σε συνδυασμό με την από 8/5/2007 πράξη δανείου ΑΛΦΑ ανοικτού επιχειρηματικού δανείου και των λοιπών προσθέτων πράξεων από οι οποίες καταρτίσθηκαν εγγράφως στη Ρόδο, μεταξύ της Τραπέζης και της καθ' ης, ως πιστούχου, ανοίχθηκε υπέρ της πιστούχου, καθ' ης πίστωση ποσού ΕΥΡΩ τριάντα χιλιάδων (€ 30.000) εξυπηρετούμενη δια ανοικτού αλληλόχρεου λογαριασμού.

2. Δια της ως άνω συμβάσεως, όπως τροποποιήθηκε και συμπληρώθηκε, κατά τα ανωτέρω, πλην όσων άλλων, διαλαμβάνονται σ' αυτή, στα οποία αναφέρομαι, συμφωνήθηκαν και τα εξής :

2.1 Ότι η πίστωση παρέχεται προς εξυπηρέτηση βραχυπρόθεσμων αναγκών της πρώτης των καθ' ων, στις οποίες περιλαμβάνονται οι χρηματοδοτήσεις για κεφάλαιο κινήσεως, με επιτόκιο αρχικά μεγαλύτερο κατά μία (1) μονάδα από το ελάχιστο δανειστικό επιτόκιο (prime rate) που κάθε φορά καθορίζει η τράπεζα πλέον εισφοράς του νόμου 128/1975.

2.2 Οι τόκοι και προμήθειες λογίζονται και είναι πληρωτέοι δε ανά εξάμηνο ήτοι την 30η Ιουνίου και 31 Δεκεμβρίου εκάστου έτους, οπότε, κλείεται περιοδικώς ο λογαριασμός της συμβάσεως και ότι σε περίπτωση μη καταβολής τους θα οφείλεται και επ' αυτών εφ' εξής τόκος και προμήθεια κατά τα προβλεπόμενα στον όρο 8 και στις παραγράφους 8.2, 8.3 και 8.4 της ως άνω συμβάσεως πιστώσεως.

2.3 Ότι η Τράπεζα δύναται να τηρεί ένα ή πλείονες λογαριασμούς δικαιούται δε οποτεδήποτε μονομερώς και εναντιουμένου ακόμη του πιστούχου, να διαχωρίζει τον ή τους λογαριασμούς αυτούς σε πλείονες ή συνενώνει πλείονες τυχόν τηρούμενους σε ένα κατά εκάστοτε κρατούσα σ' αυτή λογιστική τάξη, να κλείνει τον ή τους λογαριασμούς οποτεδήποτε θελήσει χωρίς να έχει υποχρέωση να ειδοποιήσει προηγουμένως την πιστούχο και ότι το κατάλοιπο του ή των λογαριασμών θα είναι αμέσως απαιτητό, εντόκως με το ανώτατο όριο του τόκου υπερημερίας που επιτρέπεται για τις τραπεζικές συναλλαγές.

2.4 Ότι σε περίπτωση οριστικού κλεισίματος της πιστώσεως κατά τους όρους 5 και 10 της συμβάσεως, θα κλείνονται οριστικά και οι τηρούμενοι με βάση αυτή ένας ή περισσότεροι λογαριασμοί και η Τράπεζα θα δικαιούται τότε να συνενώσει αυτούς σε ένα ενιαίο λογαριασμό με άθροισμα ή συμψηφισμό των καταλοίπων τους.

2.5 Ότι ο τόκος οφείλεται και επί των καθυστερουμένων τόκων υπερημερίας κατά τα οριζόμενα στους όρους 6.9 και 8.5 της συμβάσεως πιστώσεως, προ και μετά το οριστικό κλείσιμο της πιστώσεως, που λογίζεται, εκκαθαρίζεται και ανατοκίζεται ανά ημερολογιακό εξάμηνο κατά τα συνομολογούμενα στον όρο 8.2 της συμβάσεως πιστώσεως.

2.6 Ότι τον εγγυητή ή τους εγγυητές δεσμεύει κάθε αναγνώριση χρέους παρούσα ή μέλλουσα του πιστούχου προς την Τράπεζα από την σύμβαση, χωρίς άλλη διατύπωση ή κοινοποίηση εκ μέρους της Τραπέζης προς αυτούς.

2.7 Ότι τα αποσπάσματα από τα βιβλία της τραπέζης, που εμφανίζουν την κίνηση του ή των λογαριασμών της πιστώσεως, από την έναρξή τους ή από της τελευταίας αναγνώρισεως του πιστούχου και εντεύθεν, αποτελούν, κατά τον όρο 9 της συμβάσεως, πλήρη απόδειξη της απαιτήσεώς της κατά του πιστούχου, που θα προκύψει από το οριστικό κλείσιμο της πιστώσεως ή των σχετικών λογαριασμών.

2.8 Ότι την πιστούχο βαρύνουν τα πάσης φύσεως τέλη, εισφορές και δικαιώματα υπέρ οιοιδήποτε και πάσης φύσεως δαπάνες για την κατάρτιση, λειτουργία και εκτέλεση της συμβάσεως.

2.9 Ότι στο τέλος κάθε τριμήνου θα αποστέλλεται από την Τράπεζα στον πιστούχο αντίγραφο του ή των λογαριασμών, που θα εμφανίζει την κίνηση και το υπόλοιπό τους και ότι αν ο πιστούχος δεν δηλώσει εντός τριάντα (30) ημερών ότι διαφωνεί με το περιεχόμενό του, συνομολογείται ότι έχει αναγνωρίσει ανεπιφύλακτα τα κονδύλια του ή των λογαριασμών και το προσωρινό ή οριστικό κατάλοιπό τους.

3. Δυνάμει των ως άνω προσθέτων πράξεων, προσδιορίσθηκαν και συμφωνήθηκαν τα επιτόκια που εφαρμόσθηκαν κατά την λειτουργία της συμβάσεως.

4. Στη συνέχεια δυνάμει της υπ' αριθμό 1/8/5/2007 προσθέτου πράξεως αυξήσεως πιστώσεως ποσού ΕΥΡΩ σαράντα χιλιάδων (€ 40.000) η πίστωση αυξήθηκε κατά το ως άνω ποσό και ανήλθε στο συνολικό ποσό των ΕΥΡΩ εβδομήντα χιλιάδων (€ 70.000).

5. Η καθ' ης έκανε χρήση της ως άνω πιστώσεως και τηρήθηκαν για την εξυπηρέτηση αυτής α) ο υπ' αριθμό 593 - 00 - 2330 - 000177 λογαριασμός, το χρεωστικό υπόλοιπο του οποίου ανελθόν την 8/5/2007 στο ποσό των € 29.795,55 αναγνώρισε η καθ' ης δια της υπογραφής της από 8/5/2007 προσθέτου πράξεως αυξήσεως πιστώσεως, το χρεωστικό υπόλοιπο του οποίου μεταφέρθηκε την 16/5/2012 στον υπ' αριθμό 942 - 00 - 1010 - 509140 λογαριασμό, ο οποίος έκτοτε εξυπηρέτησε την σύμβαση και β) ο υπ' αριθμό 942 - 00 - 1000 700012 λογαριασμός,

το χρεωστικό υπόλοιπο του οποίου ανελθόν την 31/12/2011 στο ποσό των € 40.093,99 , αναγνώρισε η καθ' ης, δια της υπογραφής του από 6/2/2012 εγγράφου.

6. Στις 10-6-2013 επειδή η καθ' ης δεν είχε εκπληρώσει τις, από την ως άνω σύμβαση και τις πρόσθετες πράξεις αυτής, υποχρεώσεις της καταχώρησα στον παραπάνω τηρούμενους για την εξυπηρέτηση της συμβάσεως λογαριασμούς τις πάσης φύσεως απαιτήσεις μου, που απορρέουν από αυτή και τις ως άνω πρόσθετες πράξεις, κατά τα συνομολογηθέντα, και έκλεισα και κατήγγειλα την ως άνω σύμβαση και τους λογαριασμούς, οι οποίοι την εξυπηρετούσαν, οι οποίοι παρουσίασαν συνολικό χρεωστικό κατάλοιπο ποσού ΕΥΡΩ ογδόντα έξι χιλιάδων εκατόν ογδόντα οκτώ και εβδομήντα πέντε λεπτών (€ 86.188,75) – ποσό € 39.592,17 ο υπ' αριθμό 942 – 1010 – 509140 λογαριασμός και ποσό € 46.596,58 ο υπ' αριθμό 942 – 00-1000 –700012 ποσό το οποίο εξακολουθούσε να μου οφείλει και υποχρεούτο να μου καταβάλει, η καθής με το νόμιμο τόκο υπερημερίας, από 11-6-2013 στα όρια της Πράξεως του Διοικητού της Τραπέζης της Ελλάδος, πλέον τόκων υπερημερίας επί των καθυστερουμένων τόκων, ανατοκίζομένων ανά εξάμηνο, ήτοι την 30^η Ιουνίου και 31^η Δεκεμβρίου εκάστου έτους, νομίμως δε κατά τη διάταξη του άρθρου 12 του ν. 2601/1998,

7. Το παραπάνω ποσό των ΕΥΡΩ ογδόντα έξι χιλιάδων εκατόν ογδόντα οκτώ και εβδομήντα πέντε λεπτών (€ 86.188,75) η καθ' ης εξακολουθούσε να μου οφείλει, και υποχρεούτο να μου καταβάλει με το νόμιμο τόκο υπερημερίας από 11-6-2013 κατά τους όρους της συμβάσεως και στα όρια της Πράξεως του Διοικητού της Τραπέζης της Ελλάδος (του λοιπού Π.Δ.Τ.Ε.) 2393/15/30.7.1996, πλέον, τόκων υπερημερίας επί των καθυστερουμένων τόκων, οι οποίοι ανατοκίζονται από την πρώτη ημέρα καθυστέρησης και προστίθενται στο κεφάλαιο, ανά εξάμηνο, νομίμως κατά τη διάταξη του άρθρου 12 του νόμου 2601/1998 εκάστου έτους, μέχρι την εξόφληση.

8. Με το από 23 Ιουλίου 2013 εξώδικο έγγραφό μου το οποίο επιδόθηκε νόμιμα στην καθ' ης την 24/7/2013 με τα συνημμένα σ' αυτά αντίγραφα των λογαριασμών που εμφάνιζαν την κίνηση αυτών από της τελευταίας αναγνώρισεως, έως το οριστικό κλείσιμο, όπως βεβαιώνεται από το υπ' αριθμό 0994Λ'/24-7-2013 αποδεικτικά επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Ρόδου Μιχαήλ Μελλίνη, γνωστοποίησα στην καθ' ης ότι έκλεισα την ως άνω σύμβαση πιστώσεως, και τον λογαριασμό που την εξυπηρετούσε και την κάλεσα να μου καταβάλει αμέσως το ως άνω οφειλόμενο συνολικό χρεωστικό κατάλοιπο, του ποσού των ΕΥΡΩ ογδόντα

έξι χιλιάδων εκατόν ογδόντα οκτώ και εβδομήντα πέντε λεπτών (€ 86.188,75) επί ματαίω διότι αρνήθηκε την πληρωμή.

9. Στη συνέχεια αφού υποβλήθηκε η από 29/6/2013 αίτησή μας για έκδοση διαταγής πληρωμής (σχετ.4), στην οποία είχε επισυναφθεί η κίνηση του λογαριασμού από της τελευταίας αναγνωρίσεως του υπολοίπου της έως το οριστικό κλείσιμο, εκδόθηκε εις βάρος τους η βαλλόμενη υπ' αριθμό 874/2013 διαταγή πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου, για ποσό ΕΥΡΩ ογδόντα έξι χιλιάδων εκατόν ογδόντα οκτώ και εβδομήντα πέντε λεπτών (€ 86.188,75) οποία επιδόθηκε σ' αυτήν την 7/8/2013 (σχετ.3), όπως αποδεικνύεται από την προσκομιζόμενη και επικαλούμενη υπ' αριθμό 1085λ/7/8/2013 έκθεση επιδόσεως του Δ.Ε. του Πρωτοδικείου Ρόδου Μ. Μελλίνη.

10. Κατ' αυτής άσκησε την κρινόμενη ανακοπή του άρθρου 632 Κ.Πολ.Δ., η οποία ασκήθηκε την 19/9/2013 οπότε επιδόθηκε σε εμάς - (σχετ. 1) για τους εν αυτή περιεχόμενους λόγους.

Ειδικότερα ως προς του λόγους ανακοπής της αντιδίκου επικαλούμαστε τα εξής:

V. ΕΝΣΤΑΣΕΙΣ

A. Ένσταση αοριστίας

Η ένδικη ανακοπή πρέπει να απορριφθεί και ως παντελώς αόριστη καθόσον αν πρόκειται όπως εν προκειμένω από απαίτηση για ανοικτό αλληλόχρεο λογαριασμό κατάλοιπο αλληλόχρεου λογαριασμού, για να είναι ορισμένοι οι λόγοι της ανακοπής που αναφέρονται στην απαίτηση, πρέπει να περιέχουν ισχυρισμούς που αναγράφονται στα κατ' ιδίαν κονδύλια του λογαριασμού και δεν αρκεί μόνη η γενική αμφισβήτηση της ορθότητας του λογαριασμού (ΑΠ 491/1994 ό.π., ΑΠ 719/1979 ΝοΒ 28,46). Ad hoc προσκομιζόμενη και επικαλούμενη υπ' αριθμό 5900/2006 Εφετείου Αθηνών **(σχετ.12).**

Εν προκειμένω ο αντίδικος δεν περιλαμβάνει ούτε αναφέρει σε κανένα λόγο της ανακοπής τους ισχυρισμούς οι οποίοι να αναφέρονται στα κατ' ιδία κονδύλια του λογαριασμού και να αμφισβητεί αιτιολογημένα ένα προς ένα αυτά, αρκούμενος αφενός να αμφισβητήσει τον τρόπο υπολογισμού των τόκων, ή ότι έχει υπολογισθεί έτος 360 ημερών.

Η αμφισβήτησή του έγκειται αποκλειστικά και μόνο σε αόριστες αναφορές περί παράνομης και αόριστης μεταβολής του επιτοκίου, ή εκτοκισμού έτους 360 ημερών,

τα οποία ωστόσο σύμφωνα με όσα αναλυτικά αναφέρονται στο κεφάλαιο του Νομικού Μέρους των προτάσεών μας, πληρούν όλες τις απαιτούμενες από το Νόμο και την πάγια Νομολογία προϋποθέσεων, δεν αρκεί να καταστήσει ορισμένη την ανακοπή του αντιδίκου.

Για το λόγο αυτό πρέπει η ένδικη ανακοπή να απορριφθεί από το δικαστήριό σας πρωτίστως ως αόριστη, της αοριστίας ελεγχομένης άλλωστε και αυτεπαγγέλτως.

VI. ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΝΟΜΙΚΗΣ ΒΑΣΕΩΣ ΑΝΑΚΟΠΗΣ.

α) Επί του πρώτου λόγου

Αναφορικά με τον πρώτο λόγο της ανακοπής, η ανακόπτουσα ισχυρίζεται εντελώς αόριστα ότι δήθεν παράνομα και αόριστα μεταβλήθη το επιτόκιο και ως εκ τούτου επιφέρει την ακυρότητα και ανακριβώς ότι η διαταγή πληρωμής μας τυγχάνει αόριστη, για το λόγο αυτό.

Οι ισχυρισμοί αυτοί ωστόσο δεν είναι ορθοί, καθόσον σύμφωνα με την υπό στοιχείο Γ και Δ του Νομικού Μέρους των προτάσεών μας, κανένα από τα επικαλούμενα ανωτέρω στοιχεία δεν ήσαν απαραίτητα να αναφέρονται ειδικά για την έκδοση της διαταγής πληρωμής – ανεξαρτήτως του ότι σε κάθε περίπτωση από μία ανάγνωση του περιεχομένου της αρχικής συμβάσεως, οι βασικοί όροι της οποίας αναφέρονται διεξοδικά στην αίτηση, καθώς και των αναλυτικών κινήσεων του λογαριασμού ο οποίος την εξυπηρέτησε, οι οποίες επίσης έχουν επισυναφθεί σ' αυτήν, αποδεικνύεται ότι προκύπτουν και η ληξιπρόθεσμη οφειλή του αντιδίκου, καθώς και ο τρόπος με τον οποίο αυτός προέκυψε, ο οποίος άλλωστε ήταν γνωστός σε αυτούς, με την περιοδική αποστολή στον ίδιο των αποσπασμάτων των κινήσεων του λογαριασμού, ενώ επίσης γνωστοποιήθηκε με την αποστολή της εξωδίκου καταγγελίας της συμβάσεως και του λογαριασμού, με την αποστολή της από εξωδίκου καταγγελίας μας.

Πριν δε από αυτά είχε προηγηθεί η ανεπιφύλακτη αναγνώριση του υπολοίπου του λογαριασμού και της οφειλής από τον ίδιο τον αντίδικο, με την υπογραφή της από 6/2/2012 έγγραφου δια της υπογραφής του οποίου αναγνώρισε η καθ'ής το χρεωστικό υπόλοιπο της 31/12/2011 ανερχόμενο στο ποσό των € 40.093,99 του υπ' αριθμό 942 – 00 – 1000.700012 λογαριασμού. (σχετ.8)

Σύμφωνα λοιπόν με τα παραπάνω ο πρώτος λόγος της ανακοπής τυγχάνει απορριπτέος, ως ουσία αβάσιμος.

β) επί του δευτέρου λόγου

Από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 216 παρ. 1, 217, 583, 585, 632 παρ. 1 και 633 παρ.1 του ΚΠολΔ, προκύπτει ότι οι λόγοι της ανακοπής κατά διαταγής πληρωμής πρέπει να είναι σαφείς και ορισμένοι, ώστε να είναι δυνατόν, ο μὲν καθ' ου η ανακοπή να αμυνθεί κατ' αυτής, το δε δικαστήριο να κρίνει για τη νομική και ουσιαστική βασιμότητα τους, διαφορετικά απορρίπτονται και αυτεπαγγέλτως, ως απαράδεκτοι, λόγω αοριστίας (ΑΠ 1684/1998 ΕλλΔνη, ΑΠ 513/1978 ΕΕΝ 45. 780, ΑΠ 919/1976 ΝοΒ 25. 358, Σινανιώτης, Ειδικές διαδικασίες έκδ. Β' σελ. 193, Βαθρακοκοίλης, «ΚΠολΔ» άρθρο 632 αρ. 27) μπορούν δε οι λόγοι ανακοπής να αφορούν είτε την τυπική ακυρότητα της διαταγής πληρωμής, με την έννοια ότι δεν τηρήθηκαν οι όροι και διατυπώσεις που απαιτούνται, σύμφωνα με τα άρθρα 623 επ. του ίδιου κώδικα για την έκδοση έγκυρης διαταγής πληρωμής, είτε την ουσιαστική ακυρότητα αυτής (διαταγής πληρωμής) με την έννοια ότι ο ανακόπτων αμφισβητεί την ύπαρξη της οφειλής του, προβάλλοντας ανατρεπτικές ή διακωλυτικές της γέννησης της απαίτησης του καθ' ου η ανακοπή ενστάσεις. Για το λόγο αυτό το δικόγραφο της ανακοπής πρέπει να περιέχει, εκτός από απαιτούμενα κατά νόμο (άρθρα 118 και 119 ΚΠολΔ) για κάθε δικόγραφο στοιχεία, κατά τρόπο σαφή και ορισμένο τους λόγους της, με τους οποίους οριοθετείται η δίκη της ανακοπής, να περιέχει δηλαδή με σαφήνεια τις αντιρρήσεις και ενστάσεις του ανακόπτοντος κατά της συνδρομής των νομίμων προϋποθέσεων για την έκδοση της ανακοπτόμενης διαταγής πληρωμής.

Ειδικότερα, αν πρόκειται για απαίτηση από κατάλοιπα αλληλόχρεου λογαριασμού, για να είναι ορισμένοι οι λόγοι της ανακοπής, που αναφέρονται στην απαίτηση, πρέπει να περιέχουν ισχυρισμούς, που αναφέρονται στα κατ' ιδίαν κονδύλια του λογαριασμού και δεν αρκεί μόνη η γενική αμφισβήτηση της ορθότητας του λογαριασμού (ΑΠ 491/1994 ΝΟΜΟΣ, ΕφΛαρ 317/2010 Επισκ.Εμπ.Δ. 2818. 1127, ΕφΘεσ 317/2009 ΝΟΜΟΣ, ΕφΘεσ 794/2007 Αρμ 2888.1.198, Εφ.Αθ 5900/2006)

Στην προκειμένη περίπτωση, με τον υπό κρίση λόγο της ανακοπής η αντίδικος ισχυρίζεται ότι ο υπολογισμός των τόκων με βάση ημερολογιακό έτος 360 - όπως προβλέπεται από τον όρο (8.2) της σύμβασης - και όχι 365 ημερών είναι καταχρηστικός και παράνομος, διότι προσκρούει στην αρχή της διαφάνειας - η οποία επιτάσσει οι όροι να είναι διατυπωμένοι κατά τρόπο ορισμένο ορθό και σαφή ώστε ο μέσης αντίληψης καταναλωτής να γνωρίζει τις συμβατικές δεσμεύσεις που αναλαμβάνει - αλλά στη διάταξη του άρθρου 296 Α.Κ. η οποία ορίζει ότι για τόκους

κάθε είδους οφείλεται τόκος αν συμφωνηθεί και ότι με τον υπολογισμό αυτόν προκύπτει ημερήσια επιβάρυνση του επιτοκίου κατά 1,3889% επιπλέον.

Όμως ο λόγος αυτός θα πρέπει πρωτίστως να απορριφθεί ως αόριστος - ανεξάρτητα από το κατά πόσο η συμφωνία υπολογισμού του επιτοκίου με βάση το έτος 360 ημερών προσκρούει πράγματι στην αρχή της διαφάνειας - δεδομένου ότι οι ανακόπτοντες αντίδικοι περιορίζονται στην γενικόλογη αναφορά του τρόπου υπολογισμού του επιτοκίου όπως αυτός προβλέπεται από τον όρο (8.2) της σύμβασης, επικαλούμενοι μόνο ότι με τον υπολογισμό αυτόν προκύπτει ημερήσια επιβάρυνση του επιτοκίου κατά 1,3889% επιπλέον, ΟΜΩΣ ΔΕΝ ΑΜΦΙΣΒΗΤΟΥΝ το εξ αυτού του λόγου (υπολογισμού επιτοκίου με βάση ημερολογιακό έτος 360 και όχι 365 ημερών) σε βάρος του χρεωστικό κατάλοιπο από την επίδικη σύμβαση για το οποίο εκδόθηκε εναντίον του η υπ' αριθμ. 1450/2011 διαταγή πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου, ΟΥΤΕ ΠΡΟΣΒΑΛΛΟΥΝ συγκεκριμένα επιμέρους κονδύλια του τηρηθέντος λογαριασμού βάσει των οποίων εκδόθηκε η ως άνω (ανακοπτόμενη) διαταγή πληρωμής, δεν επικαλούνται αλλά ούτε αποδεικνύουν κατά ποιο ποσό συγκεκριμένα επιβαρύνθηκε η επιτασσόμενη απαίτηση εξαιτίας του υπολογισμού αυτού, και ποιο είναι το παρανόμως επιδικασθέν βάσει της άνω διαταγής ποσό, αλλά και ποίο θα ήταν ορθό και νόμιμο.

Περαιτέρω η πρώτη των αντιδίκων, σε αντίθεση με όσα επικαλείται με τον λόγο αυτό της υπό κρίση ανακοπής, αναγνώρισε ανεπιφύλακτα το υπόλοιπο της 31/12/2009 του λογαριασμού που εξυπηρετούσε την σύμβαση, ανερχόμενο στο ποσό των ΕΥΡΩ 309.599,40, όπως αποδεικνύεται από το με ημερομηνία 4/1/2010 έγγραφο, γεγονός το οποίο επιπροσθέτως αποδεικνύει ότι ουδεμία αμφιβολία ή αμφισβήτηση ήγειρε αναφορικά με το υπόλοιπο της οφειλής της, του επιτοκίου και του τρόπου υπολογισμού του.

Άλλωστε, ο ειδικότερος προσδιορισμός κατά τρόπο συγκεκριμένο των κονδυλίων που προσβάλλονται είναι απαραίτητος και για τον πρόσθετο λόγο ότι η τυχόν ακυρότητα κάποιου κονδυλίου συνεπάγεται ακυρότητα αντίστοιχου ποσού της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, η οποία αποτελείται από περισσότερα επιμέρους κονδύλια, χωρίς να πλήττει αυτήν στο σύνολο της παρά μόνο - και εφόσον συντρέχουν οι προς τούτο προϋποθέσεις - μερικώς. (ΕφΠειρ 911/1994 ΕλλΔνη 36. 672).

Τέλος, σε κάθε περίπτωση - ανεξαρτήτως των ανωτέρω εκτεθέντων - δεν είναι παράνομος ο εν λόγω υπολογισμός (με βάση το ημερολογιακό έτος 360 και όχι 365

ημερών) εφόσον δεν εκτίθεται ότι το επιπλέον επιτασσόμενο (αορίστως) ετησίως ποσό, προστιθέμενο στον συμβατικό τόκο, υπερβαίνει το ανώτατο θεμιτό ποσοστό τόκου και ποιο είναι αυτό, ώστε να κριθεί ότι δεν οφείλεται ως προς το επιπλέον κατά το άρθρο 294 ΑΚ, αλλά και ενόψει του ότι έτος 360 ημερών προβλέπεται για ρύθμιση των τόκων σε σχέσεις πιστωτικών ιδρυμάτων.

Ειδικότερα, κατόπιν του άρθρου 3 παρ. 1 ν. 2842/2000, περί αντικατάστασης της δραχμής με το ευρώ, σύμφωνα με το οποίο οποιαδήποτε αναφορά στο διατραπεζικό επιτόκιο δανεισμού Αθηνών (Athibor) που προβλέπεται σε υφιστάμενες νομικές πράξεις, κατά την έννοια του άρθρου 1 του κανονισμού 1103/97, αντικαθίσταται αυτοδικαίως από αναφορά στο επιτόκιο Euribor στο οποίο λαμβάνεται υπόψη, ως βάση υπολογισμού των τόκων, οι πραγματικές ημέρες και το έτος 360 ημερών, προσαρμοζόμενο κατά το λόγο 365 προς 360. Το ίδιο εφαρμόζεται ως προς τις υποχρεωτικές καταθέσεις των πιστωτικών ιδρυμάτων στην Τράπεζα της Ελλάδας, κατόπιν της πράξης 30/14- 2000 (ΦΕΚ Α' 43/00) του Συμβουλίου Νομισματικής Πολιτικής, κατά την οποία το συνολικό ποσό της υποχρεωτικής κατάθεσης κάθε πιστωτικού ιδρύματος θα τηρείται εντόκως... Οι τόκοι λογίζονται με βάση το έτος 360 ημερών. Και ναι μεν με την ΚΥΑ ΦΙ-983/7/21.3.1991 άρθρο 14 εδ. δ' (ΦΕΚ Β' 172/91) όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 5 παρ. 3 α" της ΚΥΑ ΖΙ-17818/13.2.9/32001 (ΦΕΚ Β' 255/2001) οι οποίες εκδόθηκαν προς εναρμόνιση της εθνικής νομοθεσίας με την κοινοτική οδηγία 87/103/ΕΟΚ, όπως τροποποιήθηκε από την οδηγία 90/88/ΕΟΚ και τη σύσταση 97/489 της επιτροπής της ΕΕ, καθιερώνεται διάρκεια έτους 365 ημερών, 52 εβδομάδων και ίσων με αυτές 12 μηνών στην καταναλωτική πίστη, πλην όμως η ρύθμιση αυτή αφορά τις συναλλαγές που γίνονται με μέσα ηλεκτρονικής πληρωμής, όπως π.χ στις σχέσεις μεταξύ του εκδότη και κατόχου πιστωτικής κάρτας [ΕφΑθ 1778/2010 Αρμ 2011.251 - ΜΠΡ ΑΛΕΞ 898/2011].

γ) Επί του τρίτου λόγου

Τέλος με τον τρίτο λόγο της ανακοπής του η αντίδικος ισχυρίζεται ότι κατά κατάχρηση δικαιώματος προβήκαμε στην έκδοση της βαλλόμενης διαταγής πληρωμής, διότι μεταξύ των άλλων μας απέστειλε από το έτος 2009 επιστολή με την οποία μας γνωστοποίησε ότι αντιμετωπίζει προβλήματα με την ακίνητη περιουσία του !!!!! και στη συνέχεια μετά από τέσσερα χρόνια απέστειλε νέα επιστολή το έτος 2013 με την οποία ζητούσε να ρυθμισθεί η εξόφληση της οφειλής του.

Να σημειωθεί ότι το αρχικώς ληφθέν κεφάλαιο από την αντίδικο ανήρχετο στο ποσό € 70.000, το οποίο όπως προκύπτει από την αναλυτική κίνηση του λογαριασμού

ο οποίος εξυπηρέτησε την σύμβαση, εν τέλει ανήλθε κατά το κλείσιμο στο συνολικό ποσό των ΕΥΡΩ ογδόντα έξι χιλιάδων εκατόν ογδόντα οκτώ και εβδομήντα πέντε λεπτών (€ 86.188,75), γεγονός το οποίο καταδεικνύει ότι αυτός σταμάτησε ουσιαστικά εδώ και πολλά χρόνια να εξυπηρετεί την σύμβαση και τον λογαριασμό της, αφού δεν κατέβαλε τίποτα έναντι της οφειλής της.

Από αυτό και μόνο αποδεικνύεται ότι οι αιτιάσεις περί καταχρηστικότητας, προβάλλονται καταχρηστικώς όπως άλλωστε συνηθίζεται στις περισσότερες από τις περιπτώσεις αυτές, εκτός βεβαίως της αοριστίας του προβαλλομένου λόγου, ο οποίος ούτε αναφέρει ούτε εξειδικεύει για τους οποίους υποτίθεται ότι ασκήσαμε τα δικαιώματά μας καταχρηστικά.

VII. ΠΡΟΣΑΓΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Προς απόδειξη των ισχυρισμών μας προσάγουμε και επικαλούμεθα τα εξής έγγραφα, είτε σε πρωτότυπα είτε σε νομίμως επικυρωμένα από τον πληρεξούσιο δικηγόρο μας φ/αντίγραφα:

1. Την από 18/9/2013 και με αριθμό καταθέσεως 228/19/9/2013 ανακοπή του άρθρου 632 Κ.Πολ.Δ. των αντιδίκων, η οποία μας επιδόθηκε την 19/9/2013 (σχετ.1).

2. Ακριβές αντίγραφο της υπ' αριθμό 874/2013 διαταγής πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου (σχετ.2).

3. Την υπ' αριθμό 1085Λ/7/8/2013 έκθεση επιδόσεως του Δ.Ε. του Πρωτοδικείου Ρόδου Μ. Μελλίνη (σχετ.3)

4. Ακριβές αντίγραφο της από 29/7/2013 αιτήσεως μας έκδοση διαταγής πληρωμής, με συνημμένη σ' αυτήν την κίνηση του λογαριασμού, από της τελευταίας αναγνώρισεως του υπολοίπου της 31/12/2007 έως το οριστικό κλείσιμο της συμβάσεως και των λογαριασμών οι οποίοι την εξυπηρετούσαν (σχετ.4).

5. Την υπ' αριθμόν 1162593/11/4/2006 σύμβαση χορηγήσεως πιστώσεως δια ανοικτού αλληλόχρεου λογαριασμού, ποσού ΕΥΡΩ τριάντα χιλιάδων (€ 30.000) η οποία καταρτίσθηκε και υπεγράφη στη Ρόδο, μεταξύ της αιτούσης Τραπέζης ως πιστώτριας, και της καθ'ής ως πιστούχου, με την οποία χορηγήθηκε στην πιστούχο αρχικά πίστωση ποσού ΕΥΡΩ τριάντα χιλιάδων (€ 30.000) εξ' ης βεβαιούται η κατάρτιση της συμβάσεως (σχετ.5).

6. Την υπ' αριθμό 1/8/5/2007 πρόσθετη πράξη αυξήσεως πιστώσεως ποσού ΕΥΡΩ σαράντα χιλιάδων (€ 40.000) με την οποία η πίστωση αυξήθηκε κατά

το ως άνω ποσό και ανήλθε στο συνολικό ποσό των ΕΥΡΩ εβδομήντα χιλιάδων (€ 70.000) και δια της υπογραφής της οποίας αναγνώρισε η καθ'ής το υπόλοιπο της 8/5/2007 του υπ' αριθμό 593 – 00 – 2330 – 000177 λογαριασμού (σχετ.6).

7. Την από 8/5/2007 πράξη ΑΛΦΑ ανοικτού επιχειρηματικού δανείου (σχετ.7).

8. Το από 6/2/2012 έγγραφο δια της υπογραφής του οποίου αναγνώρισε η καθ'ής το χρεωστικό υπόλοιπο της 31/12/2011 ανερχόμενο στο ποσό των € 40.093,99 του υπ' αριθμό 942 – 00 – 1000.700012 λογαριασμού (σχετ.8).

9. Αποσπάσματα των μηχανογραφικώς τηρουμένων εμπορικών βιβλίων της Τραπέζης, νόμιμως εξαχθέντα από τον ηλεκτρονικό υπολογιστή της τραπέζης, όπως βεβαιώνεται σ' αυτά από τους αρμοδίους υπαλλήλους της, όπου εμφανίζεται η κίνηση α) του υπ' αριθμό 593 – 00 – 2330 – 000177 λογαριασμού, το χρεωστικό υπόλοιπο του οποίου ανελθόν την 8/5/2007 στο ποσό των € 29.795,55 αναγνώρισε η καθ'ής δια της υπογραφής της από 8/5/2007 προσθέτου πράξεως αυξήσεως πιστώσεως, το χρεωστικό υπόλοιπο του οποίου μεταφέρθηκε την 16/5/2012 στον υπ' αριθμό 942 – 00 – 1010 – 509140 λογαριασμό, ο οποίος έκτοτε εξυπηρέτησε την σύμβαση και β) του υπ' αριθμό 942 – 00 – 1000.700012 λογαριασμού, το χρεωστικό υπόλοιπο του οποίου ανελθόν την 31/12/2011 στο ποσό των € 40.093,99, αναγνώρισε η καθ'ής, δια της υπογραφής του από 6/2/2012 εγγράφου (σχετ.9).

10. Το υπ' αριθμό 0994Λ/24-7-2013 αποδεικτικό επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Ρόδου Μιχαήλ Μελλίνη από τα οποία αποδεικνύεται ότι επιδόθηκε στην καθ'ής, την 24/7/2013 η από 23/7/2013 εξώδικη δήλωση και πρόσκλησή μετά του συνημμένου σ' αυτή αντιγράφου κινήσεως και κλεισίματος του ως άνω λογαριασμού με την οποία γνωστοποιήθηκε νόμιμα στην πιστούχο το οριστικό κλείσιμο της συμβάσεως και των λογαριασμών οι οποίοι την εξυπηρετούσαν, καθώς και το τότε ύψος της οφειλής της, ανερχόμενο στο ποσό των ΕΥΡΩ ογδόντα έξι χιλιάδων εκατόν ογδόντα οκτώ και εβδομήντα πέντε λεπτών (€ 86.188,75) και κλήθηκαν αυτή να την εξοφλήσει επί ματαίω διότι αρνήθηκε την πληρωμή (σχετ.10).

11. Νομολογία 1091/2011 Εφετείο Αθηνών 5900/2006 Εφετείο Αθηνών, 1/2004 Εφ. Δωδ/νησου, 1778/2010 Εφ. Αθηνών, 332/2009 ΠΠΡ. Ρόδου, 441/2007 ΑΠ (435238) Τρ. Νομικών πληροφοριών Νόμος (ΑΠ 1727/1990 ΕλλΔνη 33,128) 2/2012 Πολυμελές Πρωτοδικείο Ζακύνθου (σχετ.11).

12. Τις διατάξεις των άρθρων 1 και 2 του νόμου 3816/2010 (σχετ.12).

13. Το υπ' αριθμό 5922/2/6/2014 γραμμάτιο νόμιμης αμοιβής του Δ.Σ.Ρ. (σχετ.13).

ΙΧ. ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Καθίσταται έτσι αναμφισβητήτως βέβαιο, ότι η ένδικη ανακοπή, πρέπει να απορριφθεί ως, αόριστη, καθώς και νόμω και ουσία παντελώς αβάσιμη.

Χ. Α Ι Τ Η Μ Α

- Να γίνουν δεκτές οι ενστάσεις, προτάσεις μας και οι εν γένει ισχυρισμοί μας.
- Να απορριφθούν οι ισχυρισμοί, οι προτάσεις και η ένδικη ανακοπή των αντιδίκων, ώστε να επικυρωθεί η υπ' αριθμό 874/2013 διαταγή πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου Κ α ι
- Να καταδικασθούν οι αντίδικοι στη δικαστική μας δαπάνη και την αμοιβή του πληρεξουσίου δικηγόρου μας.»

Τέλος προβάλλουμε και πάλι τους ισχυρισμούς τους οποίους προβάλλαμε πρωτοδίκως με την προσθήκη αντίκρουσή μας, με την οποία αντικρούσαμε τους περιλαμβανόμενους στις προτάσεις του αντιδίκου ισχυρισμούς και ιδία αυτόν περί δήθεν δικής μας γνώσεως των εσωτερικών σχέσεων μεταξύ αυτού και τελευταίου κομιστή και προξενήσεως σ' αυτόν βλάβης:

«Π Ρ Ο Σ Θ Η Κ Η - Α Ν Τ Ι Κ Ρ Ο Υ Σ Η

.....

Σε επίρρωση των ισχυρισμών μας και σε αντίκρουση των ισχυρισμών της αντιδίκου, επαγόμεθα τα παρακάτω :

I. Από μία ανάγνωση της συμβάσεως πιστώσεως ανοικτού λογαριασμού αποδεικνύεται ότι σ' αυτήν αναφέρεται το επιτόκιο το οποίο εξυπηρέτησε τη σύμβαση, σύμφωνα με όσα προβλέπονται από αυτήν και από το νόμο.

II. Στην ένδικη περίπτωση, με τον τρίτο λόγο της ανακοπής της, οι ανακόπτοντες διώκουν την ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, λόγω του ότι η καθ' ης κατά παράβαση της αρχής της διαφάνειας τους επιβάρυνε με τόκους που υπολόγισε με βάση ημερολογιακό έτος 360 αντί 365 ημερών. Πλην όμως, ο

λόγος αυτός έτσι όπως διατυπώνεται και σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν παραπάνω, τυγχάνει απορριπτέος προεχόντως ως αόριστος, καθότι οι ανακόπτοντες αμφισβητούν γενικά το σε βάρος τους χρεωστικό κατάλοιπο από την ένδικη σύμβαση, χωρίς να προσβάλλουν επιμέρους κονδύλια του τηρηθέντος λογαριασμού και χωρίς να προσδιορίζουν, ως όφειλαν, συγκεκριμένα ποιο είναι το ποσό, κατά το οποίο επιβαρύνθηκε παράνομα η επιδικασθείσα απαίτηση εξ αιτίας του παραπάνω υπολογισμού, ώστε να μπορέσει να αποτελέσει αντικείμενο ελέγχου από το δικαστήριο και σε περίπτωση ουσιαστικής παραδοχής αυτού να ακυρωθεί στη συνέχεια η ανακοπτόμενη διαταγή κατά το υπερβάλλον ποσό των τόκων αυτών, για το οποίο πλήττεται η ένδικη διαταγή στο πλαίσιο του προβληθέντος αυτού λόγου (βλ. ΕφΑθ 1159/2012 ΔΕΕ 2012.676, ΕφΑθ 1778/2010 Αρμ 2012.577, ΕφΛαρ 317/2010 ΕΕμπΔ 2010.1127, ΕφΠατρ 195/2007 ΑχΝομ 2008.921) ad hoc πρόσκομιζόμενη υπ' αριθμό 27/2015 Πολυμελές Πρωτοδικείου Ρόδου.

III. Η αντίδικος εταιρία, όπως προκύπτει από τις κινήσεις του λογαριασμού ο οποίος εξυπηρέτησε την υπ' αριθμό 1162593/11/4/2006 σύμβαση πιστώσεως δι' ανοικτού αλληλόχρεου λογαριασμού, συνολικού ποσού 70.000 και εκδόθηκε διαταγή πληρωμής για το συνολικό ποσό των ΕΥΡΩ ογδόντα έξι χιλιάδων εκατόν ογδόντα οκτώ και εβδομήντα πέντε λεπτών (€ 86.188,75), γεγονός το οποίο συνεπάγεται ότι αυτή είχε σταματήσει προ πολλού την εξυπηρέτηση του δανείου το οποίο έλαβε. Το δε υπόλοιπο της οφειλής, όπως αποδεικνύεται από τα έγγραφα τα οποία προσκομίζουμε είχε πολλαπλώς αναγνωρίσει. Τα όσα επικαλείται περί αιτημάτων ρυθμίσεως και προσθέτου χρηματοδοτήσεως τα οποία δεν έγιναν δεκτά από την Τράπεζα, ουδεμία σχέση έχουν με την δημιουργία και διόγκωση της οφειλής της, θα αποτελούσε δε τουλάχιστον παράδοξο να εγένοντο δεκτά αιτήματα για επιπλέον χρηματοδότηση, μίας συμβάσεως η οποία είχε σταματήσει προ πολλού να κινείται και να εξυπηρετείται.

Ουδεμία καταχρηστικότητα λοιπόν υφίσταται στην συμπεριφορά μας, αν δε υπάρχει καταχρηστικότητα αυτή έχει να κάνει με την συμπεριφορά της αντιδίκου, η οποία εκ του ασφαλούς και χωρίς κανένα κάλυμμά εισέπραξε το σύνολο του ορίου της το οποίο για τρία τουλάχιστον χρόνια σταμάτησε να εξυπηρετεί.

Για όλους τους λόγους αυτούς

ζητάμε

Τα παραπάνω»

V. ΠΡΟΣΑΓΟΜΕΝΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Προς απόδειξη των ισχυρισμών μας προσάγουμε τα εξής έγγραφα και παραστατικά:

1. Την υπ' αριθμό 5067λ/2/9/2015 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Ρόδου Μιχαήλ Μελλίνη, από την οποία αποδεικνύεται ότι εμπρόθεσμα και νόμιμα η υπό κρίση έφεσή μας στην αντίδικο. **(σχετ.Α).**

2. Την υπ' αριθμό 109/2015 εκκαλουμένη απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου **(σχετ. Β).**

3. Την από 25 Μαΐου 2015 και με αριθμό καταθέσεως Πρωτοδικείου 116/2015 και Εφετείου 92/2015 έφεσή μας **(σχετ.Γ)**

4. Προτάσεις που κατατέθηκαν πρωτοδίκως **(σχετ. Δ)**

5. Τα τηρειθέντα πρωτοδίκως Πρακτικά **(σχετ. Ε)**

6. Την από 18/9/2013 και με αριθμό καταθέσεως 228/19/9/2013 ανακοπή του άρθρου 632 Κ.Πολ.Δ. των αντιδίκων, η οποία μας επιδόθηκε την 19/9/2013 **(σχετ.1).**

7. Ακριβές αντίγραφο της υπ' αριθμό 874/2013 διαταγής πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου **(σχετ.2).**

8. Την υπ' αριθμό 1085λ/7/8/2013 έκθεση επιδόσεως του Δ.Ε. του Πρωτοδικείου Ρόδου Μ. Μελλίνη **(σχετ.3).**

9. Ακριβές αντίγραφο της από 29/7/2013 αιτήσεως μας έκδοση διαταγής πληρωμής, με συνημμένη σ' αυτήν την κίνηση του λογαριασμού, από της τελευταίας αναγνωρίσεως του υπολοίπου της 31/12/2007 έως το οριστικό κλείσιμο της συμβάσεως και των λογαριασμών οι οποίοι την εξυπηρετούσαν **(σχετ.4).**

10. Την υπ' αριθμόν 1162593/11/4/2006 σύμβαση χορηγήσεως πιστώσεως δια ανοικτού αλληλόχρεου λογαριασμού, ποσού ΕΥΡΩ τριάντα χιλιάδων (€ 30.000) η οποία καταρτίσθηκε και υπεγράφη στη Ρόδο, μεταξύ της αιτούσης Τραπέζης ως πιστώτριας, και της καθ ής ως πιστούχου, με την οποία χορηγήθηκε στην πιστούχο αρχικά πίστωση ποσού ΕΥΡΩ τριάντα χιλιάδων (€ 30.000) εξ' ης βεβαιούται η κατάρτιση της συμβάσεως **(σχετ.5).**

11. Την υπ' αριθμό 1/8/5/2007 πρόσθετη πράξη αυξήσεως πιστώσεως ποσού ΕΥΡΩ σαράντα χιλιάδων (€ 40.000) με την οποία η πίστωση αυξήθηκε κατά το ως άνω ποσό και ανήλθε στο συνολικό ποσό των ΕΥΡΩ εβδομήντα χιλιάδων (€ 70.000) και δια της υπογραφής της οποίας αναγνώρισε η καθ ής το υπόλοιπο της 8/5/2007 του υπ' αριθμό 593 – 00 – 2330 – 000177 λογαριασμού **(σχετ.6).**

12. Την από 8/5/2007 πράξη ΑΛΦΑ ανοικτού επιχειρηματικού δανείου. **(σχετ.7).**

13. Το από 6/2/2012 έγγραφο δια της υπογραφής του οποίου αναγνώρισε η καθ'ής το χρεωστικό υπόλοιπο της 31/12/2011 ανερχόμενο στο ποσό των € 40.093,99 του υπ' αριθμό 942 – 00 – 1000.700012 λογαριασμού **(σχετ.8).**

14. Αποσπάσματα των μηχανογραφικώς τηρουμένων εμπορικών βιβλίων της Τραπέζης, νόμιμως εξαχθέντα από τον ηλεκτρονικό υπολογιστή της τραπέζης, όπως βεβαιώνεται σ' αυτά από τους αρμοδίους υπαλλήλους της, όπου εμφανίζεται η κίνηση α) του υπ' αριθμό 593 – 00 – 2330 – 000177 λογαριασμού, το χρεωστικό υπόλοιπο του οποίου ανελθόν την 8/5/2007 στο ποσό των € 29.795,55 αναγνώρισε η καθ'ής δια της υπογραφής της από 8/5/2007 προσθέτου πράξεως αυξήσεως πιστώσεως, το χρεωστικό υπόλοιπο του οποίου μεταφέρθηκε την 16/5/2012 στον υπ' αριθμό 942 – 00 – 1010 – 509140 λογαριασμό, ο οποίος έκτοτε εξυπηρέτησε την σύμβαση και β) του υπ' αριθμό 942 – 00 – 1000.700012 λογαριασμού, το χρεωστικό υπόλοιπο του οποίου ανελθόν την 31/12/2011 στο ποσό των € 40.093,99, αναγνώρισε η καθ'ής, δια της υπογραφής της από 6/2/2012 εγγράφου **(σχετ.9).**

15. Το υπ' αριθμό 0994Λ/24-7-2013 αποδεικτικό επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Ρόδου Μιχαήλ Μελλίνη από τα οποία αποδεικνύεται ότι επιδόθηκε στην καθ'ής, την 24/7/2013 η από 23/7/2013 εξώδικη δήλωση και πρόσκλησή μετά του συνημμένου σ' αυτή αντιγράφου κινήσεως και κλεισίματος του ως άνω λογαριασμού με την οποία γνωστοποιήθηκε νόμιμα στην πιστούχο το οριστικό κλείσιμο της συμβάσεως και των λογαριασμών οι οποίοι την εξυπηρετούσαν, καθώς και το τότε ύψος της οφειλής της, ανερχόμενο στο ποσό των ΕΥΡΩ ογδόντα έξι χιλιάδων εκατόν ογδόντα οκτώ και εβδομήντα πέντε λεπτών (€ 86.188,75) και κλήθηκαν αυτή να την εξοφλήσει επί ματαίω διότι αρνήθηκε την πληρωμή **(σχετ.10).**

16. Νομολογία 1091/2011 Εφετείο Αθηνών 5900/2006 Εφετείο Αθηνών, 1/2004 Εφ. Δωδ/νησου, 1778/2010 Εφ. Αθηνών, 332/2009 ΠΠΡ Ρόδου, 441/2007 ΑΠ (435238) Τρ. Νομικών πληροφοριών Νόμος (ΑΠ 1727/1990 ΕλλΔνη 33,128) 2/2012 Πολυμελές Πρωτοδικείο Ζακύνθου **(σχετ.11).**

17. Τις διατάξεις των άρθρων 1 και 2 του νόμου 3816/2010 **(σχετ.12).**

18. Το υπ' αριθμό 12370/13/1/2016 γραμμάτιο νόμιμης αμοιβής του Δ.Σ.Ρ. **(σχετ.13).**

**Για όλους τους λόγους αυτούς
Με την επιφύλαξη κάθε νόμιμου δικαιώματός μας**

Ζ η τ ο ύ μ ε

- Να γίνουν δεκτές οι προτάσεις μας.
- Να απορριφθούν οι ενστάσεις, προτάσεις και ισχυρισμοί του εφεσίβλητου.
- Να εξαφανισθεί η προσβαλλόμενη υπ' αριθμό 109/2015 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου, με σκοπό να απορριφθεί η από 18/9/2013 και με αριθμό καταθέσεως 228/19/9/2013 ανακοπή της αντιδίκου κατά της υπ' αριθμό 874/2013 διαταγής πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου, ώστε να επικυρωθεί η ως άνω διαταγή πληρωμής και
- Να καταδικασθεί αυτή στη δικαστική μου δαπάνη και των δύο βαθμών δικαιοδοσίας.

ΚΑΤΑΤΕΘΗΚΑΝ
την 11-11-2016
και ώρα 09:05
Η Γραμματέας

Ρόδος, 10 Νοεμβρίου 2016
Ο πληρεξούσιος δικηγόρος

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΠΑΡ' ΑΡΙΩ ΠΑΓΩ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ 8 / ΡΟΔΟΣ 85100
ΤΗΛ: 22410 30687 - FAX: 22410 30687
Α.Φ.Μ. 024807152 - e-mail: gmurlaw@otenet.gr
Α.Μ.Δ.Σ.Ρ. 177